

Az Európai Unió
Tanácsa

Brüsszel, 2016. november 23.
(OR. en)

14777/16

**Intézményközi referenciaszám:
2016/0362 (COD)**

**EF 353
ECOFIN 1098
DRS 46**

JAVASLAT

Küldi:	az Európai Bizottság főtitkára részéről Jordi AYET PUIGARNAU igazgató
Az átvétel dátuma:	2016. november 23.
Címzett:	Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, az Európai Unió Tanácsának főtitkára
Biz. dok. sz.:	COM(2016) 852 final
Tárgy:	Javaslat – AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS IRÁNYELVE a hitelintézetek és befektetési vállalkozások veszteségviselő és feltőkésítési képessége tekintetében a 2014/59/EU irányelv módosításáról, valamint a 98/26/EK irányelv, a 2002/47/EK irányelv, a 2012/30/EU irányelv, a 2011/35/EU irányelv, a 2005/56/EK irányelv, a 2004/25/EK irányelv és a 2007/36/EK irányelv módosításáról

Mellékelten továbbítjuk a delegációknak a COM(2016) 852 final számú dokumentumot.

Melléklet: COM(2016) 852 final

EURÓPAI
BIZOTTSÁG

Brüsszel, 2016.11.23.
COM(2016) 852 final

2016/0362 (COD)

Javaslat

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS IRÁNYELVE

a hitelintézetek és befektetési vállalkozások veszteségviselő és feltőkésítési képessége tekintetében a 2014/59/EU irányelv módosításáról, valamint a 98/26/EK irányelv, a 2002/47/EK irányelv, a 2012/30/EU irányelv, a 2011/35/EU irányelv, a 2005/56/EK irányelv, a 2004/25/EK irányelv és a 2007/36/EK irányelv módosításáról

(EGT-vonatkozású szöveg)

{SWD(2016) 377}

{SWD(2016) 378}

INDOKOLÁS

1. A JAVASLAT HÁTTERE

- **A javaslat indokai és céljai**

2014/59/EU irányelv (a bankok helyreállításáról és szanálásáról szóló irányelv, BRRD) itt javasolt módosítása annak a jogalkotási csomagnak képezi részét, amely emellett az 575/2013/EU rendelet (tőkekövetelmény-rendelet, CRR), a 2013/36/EU irányelv (tőkekövetelmény-irányelv, CRD) és a 806/2014/EU rendelet (az Egységes Szanálási Mechanizmusról szóló rendelet, SRMR) módosítását tartalmazza.

Az elmúlt évek során az Unióban működő pénzügyi intézmények ellenálló képességének növelése érdekében az EU jelentős mértékben korszerűsítette a pénzügyi szolgáltatások keretszabályait, jórészt a nemzetközi partnerekkel közösen elfogadott globális standardok alapján. A reformcsomag része volt mindenekelőtt az intézmények prudenciális követelményei és felügyelete vonatkozásában az 575/2013/EU rendelet (CRR) és a 2013/36/EU irányelv (CRD), az intézmények helyreállítása és szanálása vonatkozásában a 2014/59/EU irányelv (BRRD) az Egységes Szanálási Mechanizmus vonatkozásában pedig a 806/2014/EU rendelet (SRM).

Ezeket az intézkedéseket a 2007–2008-ban kezdődött pénzügyi válság motiválta. A megfelelő válságkezelési és szanálási keretszabályok hiánya miatt a pénzügyi válságot követően világszerte a kormányzatok közbelépésére volt szükség a bankok megmentése érdekében. Ennek államháztartási következményei, továbbá a bankcsődök okozta költségek társadalmasítására irányuló nemkívánatos ösztönző hatás nyomán egyértelművé vált, hogy a bankválságok kezelése és a pénzügyi stabilitás védelme során más megközelítést kell követni.

A nemzetközi fórumokon egyeztetett és elért jelentős lépésekkel összhangban a 2014/59/EU irányelvvel (BRRD)¹ és a 806/2014/EU rendelettel (SRMR)² olyan robosztus bankszanálási keretrendszer jött létre az Unióban, amely hatékonyan képes kezelni a bankválságokat és csökkenteni azok pénzügyi stabilitásra és államháztartásra gyakorolt kedvezőtlen hatását. Az új szanálási keretrendszer kulcseleme a „hitelezői feltőkésítés”, amelynek keretében előre meghatározott hierarchia alapján leírásra kerül az adósság, vagy a hitelezői követeléseket és más kötelezettségeket saját tőkévé alakítják át. A hitelezői feltőkésítés segítségével a fizetéseképtelen, vagy valószínűleg fizetéseképtelenné váló intézmény veszteségei fedezhetők, és az intézmény belső forrásokból feltőkésíthető, azaz életképessége helyreállítható. Ily módon az intézmény csődjének a terhét az adófizetők helyett a részvényesek és más hitelezők viselik. Más jogrendszerekkel ellentétben a bankok helyreállítását és szanálását célzó uniós keretrendszer kötelezi a szanálási hatóságokat, hogy valamennyi hitelintézet és befektetési vállalkozás („intézmény”) számára határozzanak meg a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelményt (MREL), amely fizetéseképtelenség esetén a veszteségviselésre és az intézmények feltőkésítésére használható, a hitelezői feltőkésítésbe könnyen bevonható kötelezettségekből áll. A Bizottság a

¹ Az Európai Parlament és a Tanács 2014/59/EU irányelve (2014. május 15.) a hitelintézetek és befektetési vállalkozások helyreállítását és szanálását célzó keretrendszer létrehozásáról HL L 173., 2014.6.12., 190. o.

² Az Európai Parlament és a Tanács 806/2014/EU rendelete (2014. július 15.) a hitelintézeteknek és bizonyos befektetési vállalkozásoknak az Egységes Szanálási Mechanizmus keretében történő szanálására vonatkozó egységes szabályok és egységes eljárás kialakításáról, valamint az Egységes Szanálási Alap létrehozásáról és az 1093/2010/EU rendelet módosításáról, HL L 225., 2014.7.30., 1. o.

közelmúltban fogadta el ezen követelmény gyakorlati megvalósításáról szóló felhatalmazáson alapuló jogszabályt³.

Nemzetközi szinten a Pénzügyi Stabilitási Tanács (FSB) 2015. november 9-én közzétette a teljes veszteségelnyelő képességre (TLAC) vonatkozó keretelveket és feltételeket tartalmazó dokumentumot⁴ („TLAC-standard”), amelyet egy héttel később a G-20-ak törökországi csúcstalálkozójukon elfogadtak. A TLAC-standard a globálisan rendszerszinten jelentős bankok (G-SIB, az uniós jogszabályi terminológiában: globálisan rendszerszinten jelentős intézmények, G-SII) tekintetében meghatározza a kiemelten veszteségviselő (hitelezői feltőkésítésbe bevonható) kötelezettségek kellő szintjét, amelynek révén szanálás esetén gyorsan és zökkenőmentesen biztosítható a veszteségek fedezése és a feltőkésítés. 2015. november 24-i közleményében⁵ a Bizottság kötelezettséget vállalt arra, hogy a TLAC-standard 2019. évi bevezethetősége érdekében még az idei év vége előtt jogalkotási javaslatot terjeszt elő a témában. Továbbá, a Bizottság vállalta az érvényben lévő, a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmények (MREL) szabályozásának felülvizsgálatát a nemzetközileg elfogadott TLAC-standarddal való teljes egységesség biztosítása érdekében, azon jelentés eredményeinek figyelembevételével, amelyet a BRRD 45. cikkének (19) bekezdésében foglaltak szerint az Európai Bankhatóság (EBH) köteles a Bizottságnak benyújtani. Az Európai Bankhatóság 2016. július 19-én⁶ már közzétette a jelentés ideiglenes verzióját, a végleges változatot pedig várhatóan 2016 decemberében nyújtja be.

Míg az általános BRRD szabályozási keretrendszer változatlanul érvényben marad, a jelen javaslat célja a TLAC-standard végrehajtása és a TLAC-követelményeknek az általános MREL-szabályokba történő integrációja a két párhuzamos követelményrendszer alkalmazásából eredő átfedések elkerülésével. Bár a TLAC és a MREL szabályozási célkitűzései azonosak, a két rendszer felépítése tekintetében vannak bizonyos különbségek. A szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmények alkalmazási köre nemcsak a globálisan rendszerszinten jelentős intézményekre, hanem a teljes uniós bankszektorra vonatkozik. A TLAC-standardtól eltérő módon, amely egy összehangolt minimumszintet tartalmaz, a MREL szintjét a szanálási hatóságok határozzák meg eseti, intézményspecifikus értékelés alapján. Végezetül, a TLAC követelmény minimumszintjét alapesetben hitelviszonyt megtestesítő alárendelt instrumentumokkal kell elérni, míg a MREL alkalmazása során a hitelviszonyt megtestesítő instrumentumok alárendelését a szanálási hatóságok eseti alapon írhatják elő, olyan mértékben, amely szükséges annak biztosításához, hogy az adott esetben a feltőkésített

³ A Bizottság (EU) 2016/1450 felhatalmazáson alapuló rendelete (2016. május 23.) a 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmény megállapításának módjával kapcsolatos kritériumokat meghatározó szabályozástechnikai standardok tekintetében történő kiegészítéséről, HL L 237, 2016.9.3., 1. o.

⁴ FSB, *Principles on Loss-absorbing and Recapitalisation Capacity of Globally Systemically Important Banks (G-SIBs) in Resolution, Total Loss-absorbing Capacity (TLAC) Term sheet*, 2015.11.9.

⁵ A Bizottság közleménye az Európai Parlamentnek, a Tanácsnak, az Európai Központi Banknak, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságnak és a Régiók Bizottságának: *A bankunió megvalósítása felé*, 2015.11.24., COM(2015) 587 final.

⁶ <https://www.eba.europa.eu/documents/10180/1360107/EBA+Interim+report+on+MREL>

hitelezők ne részesüljenek kedvezőtlenebb bánásmódban, mint amelyben egy feltételezett fizetéseptelenségi forgatókönyv esetén részesülnének (mely forgatókönyv a szanálás alternatívájaként következhetne be). Egy jogbiztonságot és következetességet garantáló, egyszerű és átlátható keretrendszer létrehozása érdekében a Bizottság javasolja a TLAC-standard integrálását a már meglévő MREL-szabályzatba, valamint annak biztosítását, hogy a két követelményrendszernek való megfelelés nagyjából hasonló instrumentumokkal történjen. A fenti megközelítés korlátozott kiigazítások bevezetését teszi szükségessé a már meglévő MREL szabályokban, amely biztosítja a szabályozástechnikai következetességet bármely olyan követelmény szerkezetével, amely a globálisan rendszerszinten jelentős pénzügyi intézményekre vonatkozóan kerül bevezetésre.

Különösen a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmények jelenlegi szabályainak további megfelelő technikai módosítására van szükség a TLAC-standarddal való összehangolásuk érdekében, amely többek között a veszteségviselő képesség mérésére használt nevezőt, a tőkepuffer-követelményekkel való kölcsönhatást, a kockázatok befektetők felé történő nyilvánosságra hozatalát érinti, valamint a fentiek alkalmazását a különböző szanálási stratégiák vonatkozásában. A globálisan rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó TLAC-standard bevezetése során a Bizottság által alkalmazott megközelítés lényegesen nem érinti a nem globálisan rendszerszinten jelentős intézményeknek a MREL-előírásoknak való megfelelés jelentette terhet.

Operatív szempontból a TLAC-standard harmonizált minimumszintjének uniós bevezetése a tőkekövetelményre vonatkozó rendelet és irányelv (CRR és CRD)⁷ módosításán keresztül történik, míg a globálisan rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó intézményspecifikus többlettőkekövetelményt és a nem globálisan rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó intézményspecifikus MREL-t a BRRD és az SRMR célzott módosításaival kell kezelni. Jelen javaslat kifejezetten a BRRD-nek a TLAC-standard uniós bevezetésével kapcsolatos célzott módosításait foglalja magában. Ez a javaslat az uniós pénzügyi szabályozásra vonatkozó tágabb felülvizsgálati csomag része, amelynek célja a pénzügyi ágazatot érintő kockázatok csökkentése (CRR/CRD felülvizsgálata) és a pénzügyi ágazat ellenállóbbá tétele.

Továbbá a 2015 szeptemberében az érintetteknek kiküldött véleményezési felhívásra érkezett válaszok alapján⁸ a jelen javaslat a BRRD-irányelvet azzal a céllal módosítja, hogy csökkentse a jogszabályi megfelelési költségeket az olyan bankok esetén, amelyek kötelezettségeire harmadik országok jogszabályai irányadók. A jelenlegi követelménynek a gyakorlatban igen nehéz megfelelni, ami a bankok szanálhatóságát illetően csekély hozzáadott

⁷ Az Európai Parlament és a Tanács 575/2013/EU rendelete (2013. június 26.) a hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális követelményekről és a 648/2012/EU rendelet módosításáról, HL L 176., 2013.6.27., 1. o. Az Európai Parlament és a Tanács 2013/36/EU irányelve (2013. június 26.) a hitelintézetek tevékenységéhez való hozzáférésről és a hitelintézetek és befektetési vállalkozások prudenciális felügyeletéről, a 2002/87/EK irányelv módosításáról, a 2006/48/EK és a 2006/49/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről, HL L 176., 2013.6.27., 338. o.

⁸ http://ec.europa.eu/finance/consultations/2015/financial-regulatory-framework-review/docs/summary-of-responses_en.pdf, A véleményezési felhívásra érkezett válaszok összefoglalója

értéket eredményez. Ebből következően nagyobb rugalmasság bevezetésére van szükség az uniós bankok és a harmadik országbeli szervezetek közötti szerződéses jogviszonyokban, ami azáltal érhető el, ha a szanálási hatóságoknak lehetősége nyílik arra, hogy – bizonyos szigorú biztosítékok betartásával – mentességet adjanak az olyan szerződéses záradékok beillesztési kötelezettsége alól, amelyek célja, hogy elismerjék a harmadik országokban a harmadik országok jogának hatálya alá tartozó kötelezettségek hitelezői feltőkésítésének hatásait. A gyakorlatban a jelenleg érvényben lévő szabályokat nagyon nehéz betartani.

Továbbá, az ECOFIN Tanács 2016. június 17-i következtetéseiben megfogalmazott felhívásra tekintettel a jelen javaslat módosítja a BRRD azon rendelkezéseit, amelyek a szanálási hatóságok moratórium (hatáskör a bank harmadik felek iránti kötelezettségvállalásainak felfüggesztésére) előírására vonatkozó lehetőségeit rögzítik a szanálási eljárás során. A hatáskörök ilyen harmonizációjával az érintett hatóságok hozzájárulnak az intézmények stabilizálásához a szanálás előtti, és lehetőség szerint, utáni időszakban.

- **Összhang a szakpolitikai terület jelenlegi rendelkezéseivel**

A hatályos uniós bankszanálási keretrendszer valamennyi európai bank számára előírja a megfelelő mennyiségű, magas veszteségviselő képességű (hitelezői feltőkésítésbe bevonható) források meglétét. A globálisan rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó meglévő követelmények és a globális TLAC-standard összehangolásával a javaslat javítja és elősegíti a jelenleg érvényben lévő szabályok alkalmazását. A javaslat ezért összhangban van az uniós bankszanálási keretrendszer átfogó céljával, a bankszanálás adófizetői terheinek csökkentésével.

- **Összhang az Unió egyéb szakpolitikáival**

Jelen javaslat az uniós pénzügyi szabályozás szélesebb körű felülvizsgálatának (CRR/CRD felülvizsgálat) része, melynek célja a pénzügyi ágazat kockázatainak csökkentése, és a gazdasági tevékenység fenntartható finanszírozásának elősegítése. Teljes mértékben összhangban van a pénzügyi stabilitás előmozdítására, a bankszanálás adófizetői terheinek csökkentésére és a gazdaság fenntartható finanszírozásához való hozzájárulásra vonatkozó alapvető uniós célokkal.

2. JOGALAP, SZUBSZIDIARITÁS ÉS ARÁNYOSSÁG

- **Jogalap**

A javasolt irányelv a jelenleg érvényben lévő BRRD-irányelvet módosítja. A javaslat jogalapja megegyezik a BRRD jogalapjával, amely az EUMSZ 114. cikke. Ez a cikk lehetővé teszi a tagállami rendelkezések közelítésére vonatkozó olyan intézkedések elfogadását, amelyek tárgya a belső piac megteremtése és működése.

A javaslat a hitelintézetek és befektetési vállalkozások szanálási célú veszteségviselő és feltőkésítési képessége tekintetében harmonizálja a hitelintézetek és a befektetési vállalkozások helyreállítására és szanálására vonatkozó tagállami jogot, mégpedig olyan mértékben, amely szükséges ahhoz, hogy a tagállamok és az uniós bankok azonos eszközökkel és kapacitással rendelkezzenek a bankcsődöknek az elfogadott nemzetközi standardok (TLAC-standard) szerinti kezeléséhez.

Azáltal, hogy a belső piac bankjaira vonatkozó, harmonizált követelményeket állapít meg, a javaslat jelentősen csökkenti a tagállamoknak a szanálás során való veszteségviselésre és feltőkésítési képességre vonatkozó eltérő szabályozása által okozott kockázatokat, amelyek torzíthatták a belső piacon kialakult versenyt. A javaslat tárgya következésképpen a belső piac létrehozása és működtetése.

A megfelelő jogalap következésképpen az EUMSZ 114. cikke.

- **Szubszidiaritás (nem kizárólagos hatáskör esetén)**

Az EUSZ 5. cikkének (3) bekezdésében megállapított szubszidiaritás elvének megfelelően azokon a területeken, amelyek nem tartoznak kizárólagos hatáskörébe, az Unió csak akkor és annyiban jár el, amikor és amennyiben a tervezett intézkedés céljait a tagállamok sem központi, sem regionális vagy helyi szinten nem tudják kielégítően megvalósítani, így azok a tervezett intézkedés terjedelme vagy hatása miatt az Unió szintjén jobban megvalósíthatók.

Az Unió és tagállamai elkötelezettek a nemzetközi standardok alkalmazása mellett. Az uniós fellépés hiányában a tagállamoknak saját joghatóságuk alatt kellett volna bevezetniük a globális TLAC-standardot, és nem lett volna lehetőség a jelenleg érvényben lévő, a BRRD-irányelven és az SRMR-rendeleten alapuló keretrendszer módosítására. Ez azt eredményezte volna, hogy – mivel a TLAC-standard és az érvényben lévő keretrendszer között jelentős különbségek vannak, valamint a nemzeti szabályozó hatóságok eltérő módokon értelmezhetik a TLAC-feltételeket – a bankoknak, különösen a globálisan rendszerszinten jelentős intézményeknek két, egymással párhuzamos követelményrendszernek kellett volna megfelelniük (miközben már magát a TLAC-minimumkövetelményt is eltérően alkalmazták volna a tagállamok), ami többletköltséget jelentene mind a bankok, mind a hatóságok (felügyeleti és szanálási hatóságok) számára. Ebből következően uniós fellépésre van szükség ahhoz, hogy a globális TLAC-standard az Unióban összehangolt módon kerüljön végrehajtásra, valamint az említett standard előírásainak a már érvényben lévő keretrendszerrel való összehangolásához, ezáltal a lehető legnagyobb mértékben csökkentve a bankok és a hatóságok megfelelési költségeit, ugyanakkor biztosítva a szanálás hatékonyságát a bankok fizetéseképtelensége esetén.

- **Arányosság**

Az arányosság elvének megfelelően az Unió intézkedése sem tartalmilag, sem formailag nem terjedhet túl azon, ami célkitűzéseinek eléréséhez szükséges, összhangban a Szerződések átfogó célkitűzéseivel.

A TLAC-standard globálisan rendszerszinten jelentős intézmények tekintetében történő végrehajtása során a javaslat lényegesen nem érinti a bankok azon terheit, amelyeket az érvényben lévő, veszteségviselésre és feltőkésítési képességre vonatkozó szabályozásnak való megfelelés jelent, mivel a javaslat nem terjeszti ki a TLAC minimumszintjének alkalmazását a globálisan rendszerszinten jelentős intézményeken túl. Továbbá a javaslat nagymértékben korlátozza a bankoknak, különösen a globálisan rendszerszinten jelentős intézményeknek a TLAC-standardnak való megfelelésével kapcsolatos költségeit, mivel az érvényben lévő szabályozást a lehető legnagyobb mértékben összehangolja a standarddal. Végül pedig a javaslat nem terjeszti ki a TLAC minimumszintjének alkalmazását a globálisan rendszerszinten jelentős intézményeken túl. Ellenkezőleg, a nem globálisan rendszerszinten jelentős intézmények esetén a javaslat fenntartja azt az érvényben lévő általános elvet, hogy a veszteségviseléssel és feltőkésítéssel kapcsolatos követelmények minőségét és szintjét a szanálási hatóságok az adott bankra szabhassák az érintett bank kockázatait, mérete, más

intézményekkel való összefonódásának mértéke és a választott szanálási stratégia függvényében. Azon globálisan rendszerszinten jelentős intézmények esetén, amelyekre alkalmazandó a TLAC minimumszintje, a javaslat szerint a szanálási hatóságoknak az intézményspecifikus többlettőkekövetelmény előírása előtt fel kell mérniük, hogy a kért többlet szükséges, arányos és indokolt-e. A javaslat rendelkezései tehát arányosak, és nem haladják meg a célkitűzések eléréséhez szükséges mértéket.

3. A HATÁSVIZSGÁLATOK EREDMÉNYEI

Hatásvizsgálat

A javaslat részét képezi az uniós pénzügyi szabályozási rendszer tágabb felülvizsgálatának (CRR/CRD felülvizsgálata), amely a pénzügyi szektor kockázatainak csökkentésére irányul, és átfogó hatásvizsgálat tárgya volt. A hatásvizsgálati jelentés tervezetét 2016. szeptember 7-én terjesztették a Szabályozói Ellenőrzési Testület elé⁹. [dátum]-án/én a Testület elutasító véleményt fogalmazott meg. A felülvizsgálati csomag egyes elemeit alátámasztó tényadatok megerősítését követően a Testület 2016. szeptember 27-én pozitív véleményt fogalmazott meg.

A Bizottság a minőségi jogalkotásra irányuló politikájával összhangban elvégezte számos szakpolitikai alternatíva hatásvizsgálatát. A szakpolitikai alternatívákat a következő kulcsfontosságú célkitűzések tekintetében értékelték: a szanálás alatt álló bankok veszteségviselő és feltőkésítési képességének növelése, jogbiztonság és a szanálási keretrendszer következetessége. Az értékelés során figyelembe vették az említett célok elérésének hatékonyságát és az eltérő szakpolitikai alternatívák végrehajtásának költséghatékonyságát.

A TLAC-standard uniós bevezetésével kapcsolatban a hatásvizsgálat három szakpolitikai alternatívát vizsgált meg. Az első alternatíva szerint a BRRD-irányelv továbbra is jelenlegi formájában kerülne alkalmazásra. A második alternatíva szerint a globálisan rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó TLAC-standard a jelenleg érvényes szanálási keretrendszerbe lenne integrálva, a keretrendszert pedig megfelelően módosítanák a TLAC-standarddal való teljes kompatibilitás céljából. A harmadik szakpolitikai alternatíva a TLAC-minimumszint alkalmazási körének további bővítését javasolta, így az a globálisan rendszerszinten jelentős intézményeken kívül egyéb rendszerszinten jelentős intézményekre (O-SII) is kiterjedne az Unióban. A hatásvizsgálat alapján a második opció alkalmazásával valósíthatók meg a legjobban a releváns szakpolitikai célkitűzések. Különösen azért, mert – az első alternatívával ellentétben – biztosítja a TLAC-standard összehangolt végrehajtását valamennyi uniós globálisan rendszerszinten jelentős intézmény esetében, ezáltal csökkenti a fenti intézmények azon költségeit, amelyek feltehetően felmerültek volna a két eltérő követelménynek való megfelelésből adódóan (a TLAC-standard és a meglévő BRRD szabályok), mindemellett biztosítja a TLAC-feltételek következetes értelmezését az EU-ban. Ez az opció növelni fogja az uniós globálisan rendszerszinten jelentős intézmények szanálhatóságát, és megakadályozza a globálisan rendszerszinten jelentős intézmények keresztrészesedései miatt bekövetkező áttérjedési hatást, a TLAC-standard speciális, a BRRD-ben jelenleg nem szereplő szabályainak köszönhetően (azaz a TLAC minimumszint alárendelt hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok formájában, a globálisan rendszerszinten jelentős intézmények által tartott, a TLAC céljából elismerhető instrumentumok keresztrészesedéseinek levonása). Ez az opció biztosítja a TLAC-standard megvalósítását az

⁹ [Link a hatásvizsgálathoz és annak összefoglalójához]

Unióban, ami erősítené azt az elvárás, hogy egyéb jogrendszerek is világszerte hasonlóan cselekedjenek a globálisan rendszerszinten jelentős bankok szanálhatóságának erősítése céljából. Másfelől ez a szakpolitikai opció azért is kedvezőbb a harmadik opciónál, mivel nincs meg az a hátránya, hogy a TLAC-minimumszintet a globálisan rendszerszinten jelentős intézményektől eltérő, más bankokra is kiterjesztené (egyéb, rendszerszinten jelentős intézmények, vagy O-SII), amelyek számára a TLAC-minimumkövetelmény – tekintettel az ilyen intézmények méretében, üzleti modelljében, más intézményekkel való összekapcsoltságában és rendszerszintű fontosságában tapasztalható nagy változatosságra – nem tűnik megfelelően kalibráltnak.

A hatásvizsgálat kimutatta, hogy a BRRD-irányelv 55. cikkének való megfelelés – amely előírja a hitelezői feltőkésítés szerződéses elismerését harmadik ország jogának hatálya alá tartozó szerződések esetén – kétféle nehézséget vet fel. Először is, egyes harmadik országbeli szerződő felek elutasítják az Unió hitelezői feltőkésítésre vonatkozó hatáskörének elismerését tartalmazó záradékot az uniós bankokkal kötött pénzügyi szerződések esetén. Ezért az Unió bankjai bizonyos esetekben arra kényszerülnek, hogy egyáltalán ne lépjenek szerződéses jogviszonyba, mivel csak így felelhetnek meg a BRRD-irányelv 55. cikkének. Szélsőséges esetekben ez azzal is járhat, hogy üzleti tevékenységük bizonyos részét ezeknek a bankoknak le kell állítaniuk (pl. a kereskedelemfinanszírozást). Másodszor, még ha a harmadik országbeli szerződő felek készek is elfogadni a hitelezői feltőkésítésre vonatkozó záradékokat az uniós bankokkal kötött szerződésekben, a helyi felügyeleti hatóságok bizonyos esetekben megakadályozhatják a szerződéskötést. Ebben az esetben a bankok csak úgy felelhetnek meg a BRRD-irányelv 55. cikkében foglaltaknak, ha megsértik a helyi felügyeleti hatóságok szabályait, vagy lemondanak az üzleti tevékenységük érintett részéről. A probléma megoldása érdekében ezen szabály módosítására volt szükség. A választott szakpolitika lehetővé teszi a szanálási hatóságok számára a követelménytől való eltekintést, amennyiben ez nincs jelentős hatással az érintett bankok veszteségviselő és feltőkésítési képességére.

A fizetési kötelezettségek felfüggesztésére (moratórium) irányuló hatáskörrel kapcsolatban a hatásvizsgálat megállapította, hogy egy ilyen eszköz különösen a szanálási folyamat megelőző szakaszban igen nagy fontossággal bír. A moratórium lehetővé teszi a fizetési folyamatok rövid időre történő befagyasztását, ami megkönnyíti a rendelkezésre álló eszközök és kötelezettségek mennyiségi meghatározását. Egy ilyen eszköz nagyon hasznos mind a szanálást megelőzően (konkrétabban a korai beavatkozással összefüggésben) mind a szanálási eljárás során. A hatásvizsgálat a rendelkezésre álló eszközök további harmonizációjának lehetséges előnyeit is elemezte. Ebben az összefüggésben a vizsgálat megállapítja, hogy bár a BRRD-irányelv is tartalmazott a fizetési kötelezettségek felfüggesztését lehetővé tevő rendelkezéseket, ezeket nemzeti szinten nagyon különböző módokon valósították meg, és nem biztosították kellőképpen következetes alkalmazásukat az olyan lényeges elemek esetében, mint a felfüggesztés alkalmazási köre és szakasza, kiváltó feltételei és időtartama. Ez alapján javaslat született két további moratóriumi eszköz bevezetésére, amelyek a korai beavatkozás, illetve a szanálás alatt aktiválhatók. A moratórium alkalmazásának kiváltó feltételei, valamint alkalmazási köre és időtartama pontosan meghatározásra kerül, így biztosítható az egységes nemzeti szintű megvalósítás.

Alapjogok

A jelen javaslat tiszteletben tartja különösen az Európai Unió Alapjogi Chartájában elismert alapvető jogokat és elveket, nevezetesen a tulajdonhoz való jogot és a vállalkozás szabadságát, és ezekkel a jogokkal és elvekkel összhangban alkalmazandó. A jelen irányelv különösen azt biztosítja, hogy a bankok hitelezőinek tulajdonjogába való beavatkozás nem lehet aránytalan mértékű. Az érintett hitelezők nem szenvedhetnek el nagyobb veszteséget

annál, mint amely akkor sújtotta volna őket, ha az intézményt a szanálást elrendelő döntés idején, normál fizetéseképtelenségi eljárás keretében számolják fel.

4. KÖLTSÉGVETÉSI VONZATOK

A javaslatnak nincsenek az Unió költségvetését érintő vonzatai.

5. EGYÉB ELEMEK

Végrehajtási tervek, valamint a nyomon követés, az értékelés és a jelentéstétel szabályai

A javaslat előírja a tagállamok számára a BRRD-irányelv módosításainak a nemzeti jogukba történő átültetését a módosított irányelv hatályba lépésétől számított tizenkét hónapon belül, és előírja a bankok számára a módosított szabályozásnak való megfelelést a javaslat átültetésétől számított hat hónapon belül. A javaslat továbbá előírja a bankok számára, hogy rendszeresen beszámoljanak a leírható, illetve átalakítható instrumentumaik szintjéről az érintett hatóságoknak. A javaslat az EBH számára előírja, hogy az átültetés időpontjától kezdve évente két alkalommal jelentést tegyen a Bizottságnak a bankok veszteségviselő és feltőkésítési képességére vonatkozó szabályoknak az Unió országaiban történő végrehajtásáról és alkalmazásáról.

A javaslat egyes rendelkezéseinek részletes magyarázata

Az előzőekben kifejtettek alapján, a jogszabálycsomag részét képező tőkekövetelmény-rendelet (CRR) módosításai tartalmazzák a globálisan rendszerszinten jelentős intézmények számára előírt TLAC-minimumkövetelményekre vonatkozó szabályokat, míg a jelen javaslat a globálisan rendszerszinten jelentős intézmények intézményspecifikus többlettőkekövetelményekre és az összes uniós bankra alkalmazandó általános követelményekre vonatkozik. A jelen javaslat számos célzott módosítást vezet be az érvényben lévő BRRD-irányelvben.

A BRRD-irányelv 2., 12. és 13. cikkének módosításai

A TLAC-standard és a BRRD-irányelv elismerik mind az egy pontból kiinduló, mind a több pontból kiinduló szanálási stratégiát. Az egy pontból kiinduló stratégia alapján egy adott csoportba tartozó szervezetek közül csak egy (általában az anyavállalat) kerül szanálásra, míg a csoporthoz tartozó többi szervezetet (általában a működő leányvállalatokat) nem vonják szanálás alá, hanem veszteségeiket a szanálásra váró vállalkozásra hárítják át. A több pontból kiinduló szanálási stratégia alapján több szervezet szanálására is sor kerülhet. A kívánt szanálási stratégia hatékony alkalmazása érdekében fontos egyértelműen azonosítani a szanálás alá vonandó szervezeteket („szanálandó szervezetek”) és a hozzájuk tartozó leányvállalatokat („szanálandó csoportok”). A fenti azonosítás a pénzügyi intézmények által betartandó, a veszteségviselő képességre vonatkozó szabályok alkalmazási szintjének meghatározásánál is fontos szerepet játszik. A fenti okból a BRRD-irányelv 2. cikkének módosításai bevezetik a „szanálandó szervezet” és a „szanálandó csoport” fogalmát. A 12. és 13. cikk a csoportszintű szanálási tervek elkészítésével kapcsolatos módosításai kifejezetten előírják a szanálási hatóságok számára, hogy azonosítsák a pénzügyi csoporton belül a szanálandó szervezeteket és a szanálandó csoportokat, és a hatékony csoportszintű szanálás érdekében ennek megfelelően mérlegeljék valamennyi tervezett szanálási intézkedés következményeit a csoporton belül.

A BRRD-irányelv 45. cikkének módosításai

A 45. cikk hatályát veszti, és helyébe az alábbi új rendelkezések lépnek: A 45., 45a., 45b., 45c., 45d., 45e., 45f., 45g., 45h., 45i. és 45k. cikk.

Jelenleg az intézményspecifikus MREL-t az intézmény teljes kötelezettségállományának százalékában kell mérni. A módosított 45. cikk összhangba hozza a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmények mérőszámait a TLAC-standardban megadott, a globálisan rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó minimumkövetelmények mérőszámaival („TLAC-minimumkövetelmény”). Az intézményspecifikus MREL-t ezért az érintett intézmény teljes kockázati kitettségértékének és a tőkeáttételi mutató számításához használt kitettségértékének a százalékos arányaként kell kifejezni.

A 45a. cikk megtartja a jelzáloghitel-intézetek érvényben lévő mentességét a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmény alól, azzal a feltétellel, hogy a nemzeti fizetéseképtelenségi vagy ahhoz hasonló eljárások lehetővé teszik a hitelezők hatékony veszteségviselését, amely megfelel a szanálási célkitűzéseknek. Azt is pontosítja, hogy a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmény alól felmentett intézmények nem tartoznak a szanálendő csoport szintjén alkalmazandó átfogó összevont követelmények alá.

A 45b. cikk meghatározza az MREL teljesítése céljából beszámítható instrumentumokra és elemekre vonatkozó elismerhetőségi kritériumokat, és szorosan összehangolja azokat a TLAC-standardban a TLAC-minimumkövetelmény teljesítésére előírt elismerhetőségi kritériumokkal. Ezért tehát ezek a kritériumok az alábbi pont kivételével azonosak.

Ami az érintett instrumentumok körét illeti, bizonyos származtatott jellemzőkkel rendelkező instrumentumok, például a strukturált értékpapírok elismerhetők a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmények teljesítése céljából, mivel a szanálás során elegendő lehet a veszteségviselő képességük. A strukturált értékpapírok beágyazott származtatott komponenssel rendelkező adóssághoz tartozó kötelezettségek. Megtérülésük az olyan referenciaeszközök teljesítményéhez igazodik mint az egyedi részvény, részvényindexek, alapok, kamatlábak, áruk vagy valutanemek. A 45b. cikk tisztázza, hogy a strukturált értékpapírok elismerhetők a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmények teljesítése céljából, amennyiben a lejáratkor visszafizetendő, fix tőkeösszeggel rendelkeznek, amely mellett csak egy kiegészítő hozam kötődik származtatott ügylethez és függ a referenciaeszköz teljesítményétől. Ennek indoklása az, hogy a fix tőkeösszeg előre ismert már a kibocsátás időpontjában, értéke stabil a strukturált az értékpapír egész életciklusa alatt, és szanálás esetén könnyen bevonható a feltőkésítésbe.

A TLAC-standard szerint a TLAC-minimumkövetelménynek nagyrészt alárendelt hitelviszonyt megtestesítő instrumentumok használatával kell teljesülnie, amelyek fizetéseképtelenség esetén az olyan előresorolt kötelezettségek alá sorolódnak, amelyeket kifejezetten kizárnak a TLAC-minimumkövetelménynek való megfelelésből, úgymint biztosított betétek, származtatott ügyletek, adó vagy egyéb közjogi vonatkozású kötelezettségek. Az intézményspecifikus MREL teljesítéséhez jelenleg a szanálási hatóságok eseti alapon előírhatják az elismerhető hitelviszonyt megtestesítő instrumentumok alárendelését. A 45b. cikk új rendelkezései tovább pontosítják, hogy az alárendelést olyan

mértékben írhatják elő, amely elégséges a hitelezői feltőkésítés alkalmazásának megkönnyítéséhez, különösen azokban az esetekben, amikor egyértelmű jelek utalnak rá, hogy a feltőkésítésbe bevont hitelezőkre háruló veszteségek a szanálás során valószínűsíthetően meghaladnák egy felszámolási eljárásból fakadó feltételezett veszteségüket, továbbá csak olyan mértékben, amely elégséges a fizetéseképtelenség esetén jelentkező valószínű veszteségeiket meghaladó veszteségrész fedezése céljából. Amennyiben a szanálási hatóságok előírják az alárendelést az intézményspecifikus MREL teljesítése céljából, az nem sértheti azt a lehetőséget, hogy az 575/2013/EU rendeletnek megfelelően és a TLAC-standarddal összhangban TLAC-minimumkövetelmény teljesítése részben nem alárendelt hitelviszonyt megtestesítő instrumentumok használatával történjen.

A 45c. cikk valamennyi szervezet esetében megállapítja a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmények meghatározásának feltételeit. A szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelménynek lehetővé kell tennie a bankok számára a szanálás során várható veszteségek fedezését és a bank szanálást követő feltőkésítését. A szanálási hatóságok a választott szanálási stratégia alapján kötelesek megfelelően indokolni az előírt, a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmény szintjét. Ez a szint nem haladhatja meg az intézmények szavatolótőke-követelményének megfelelő, a szanálás során várható veszteségnek és annak a feltőkésítési összegnek az összegét, amely lehetővé teszi a szervezet számára, hogy a szanálást követően teljesítse a szavatolótőke-követelményét, ami szükséges ahhoz, hogy az intézmény a választott szanálási stratégia alapján engedélyt kapjon tevékenységei folytatására. A szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelményt a teljes kockázati kitettség és a tőkeáttételi mutató mértékének százalékos arányaként kell kifejezni, és az intézményeknek a két mértékből származó szintet egyidejűleg kell teljesíteniük.

A globálisan rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozóan a 45d. cikk megállapítja, hogy a TLAC minimumszinthez csak azokban az esetekben lehet intézményspecifikus többlettőke-követelményt előírni a TLAC-standard előírásai szerint, amikor az említett minimum nem elegendő valamely globálisan rendszerszinten jelentős intézmény veszteségeinek fedezéséhez és az intézmény feltőkésítéséhez a választott szanálási stratégia keretében.

Ez a javaslat a tőkekövetelmény-irányelv (CRD) módosításáról szóló javaslatban foglaltakhoz hasonlóan, a BRRD-irányelv 45e. cikkében bevezeti az „iránymutatás” fogalmát. Ez lehetővé teszi a szanálási hatóságok számára, hogy az intézmények számára a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmény egy magasabb szintjét írják elő, ugyanakkor rugalmasabban is kezelje ezen szintek megsértését, különösen azáltal, hogy a maximálisan felosztható összegek korlátozása révén enyhítik e kötelezettségszegések automatikus következményeit. A 45e. cikk különösen azt teszi lehetővé a szanálási hatóságok számára, hogy előírják az intézmények számára, hogy további összegeket teljesítsenek a szanálás során várható olyan veszteségek fedezésére, amelyek meghaladják a standard szanálási forgatókönyv esetén várható veszteséget (azaz a meglévő szavatolótőke-követelmények szintjét), és biztosítsák, hogy az intézmény iránti piaci bizalom a szanálást követően is elégséges szintű legyen (azaz az előírt feltőkésítési összegén túlmenően is). A 45e. cikk mindazonáltal azt is meghatározza, hogy a követelmény veszteségviselő részére vonatkozó iránymutatás szintje nem haladhatja meg a „tőkére vonatkozó iránymutatás” szintjét, amennyiben a felügyeleti hatóságok a felügyeleti stressztesztek keretében ilyen iránymutatást írnak elő, a normál követelményeket meghaladó

veszteségek kezelése érdekében. A feltőkésítési részt illetően a piaci bizalmat biztosító iránymutatás szintjének lehetővé kell tennie az intézmények számára a szanálást követően, hogy a megfelelő hosszúságú időtartamon át teljesíteni tudják az engedélyezési követelményeket. Ez a piaci bizalmat fenntartó tökepuffer csak akkor haladhatja meg a 2013/36/EU irányelvben előírt kombinált pufferkövetelményt, ha egy magasabb szint szükséges annak biztosításához, hogy a szanálást követően a szervezet egy megfelelő időtartamon át tovább teljesíthesse a rá vonatkozó engedélyezési feltételeket.

A 45f. és 45g. cikk a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmény alkalmazási szintjéről rendelkezik. A szanálendő szervezetnek minősülő intézmények vonatkozásában a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmény rájuk csupán az összevont szanálendő csoport szintjén alkalmazandó. Ez azt jelenti, hogy a szanálendő szervezeteknek leírható, illetve átalakítható (hitelviszonyt megtestesítő) instrumentumokat kell kibocsátaniuk külső, harmadik fél hitelezők számára, amelyeket bevonhatnak a hitelezői feltőkésítésbe, amennyiben a szanálendő szervezet (azaz a szanálendő csoport) szanálás alá kerül. A csoporthoz tartozó más szervezetek vonatkozásában a javaslat a TLAC-standardban szereplő hasonló fogalommal összhangban bevezeti a „belső” MREL fogalmát. Ez azt jelenti, hogy a szanálendő csoporthoz tartozó, de önmagukban szanálendő szervezeteknek nem minősülő más szervezeteknek leírható, illetve átalakítható (hitelviszonyt megtestesítő) instrumentumokat kell kibocsátaniuk a szanálendő csoporton belül, vagyis olyan instrumentumokat, amelyeket a szanálendő szervezeteknek meg kell vásárolniuk. Abban az esetben, ha egy a szanálendő csoporthoz tartozó, de önmagában szanálendő szervezetnek nem minősülő intézmény gazdasági életképtelensége bekövetkezik, a fenti instrumentumok leírásra vagy saját tőkévé történő átalakításra kerülnek, és az érintett szervezet veszteségeit a szanálendő szervezethez irányítják. A belső MREL-követelmény fő hozadéka, hogy lehetővé teszi a szanálendő csoportba tartozó (kritikus funkciót betöltő) szervezetek feltőkésítését, elkerülve ezzel a szervezet formális szanálás alá helyezését, ami várhatóan megzavarná a piac működését. A követelmény alkalmazása során mindazonáltal biztosítani kell a választott szanálási stratégiának való megfelelést, különös tekintettel arra, hogy a szervezet és a szanálendő csoport közötti tulajdonviszonyok nem változhatnak meg a tőkeemelés követően. A javaslat azt is meghatározza, hogy – bizonyos biztosítékok betartásával – a belső MREL helyettesíthető fedezett garanciákkal a szanálendő szervezet és a szanálendő csoport egyéb szervezetei között, amelyek ugyanolyan időbeli ütemezési feltételekkel érvényesülhetnek, mint a belső, szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmények teljesítésére jogosult instrumentumok. A javasolt biztosítékok közé tartozik különösen az érintett szanálási hatóságoknak a belső MREL felváltásába történő beleegyezése, illetve a szanálendő szervezet által a leányvállalatnak nyújtott garancia biztosítékkal történő fedezése, melyhez magas likviditású, minimális hitel- és piaci kockázattal rendelkező biztosítékok szükségesek. A javaslat fenntartja a szanálendő szervezet leányvállalataiért felelős szanálási hatóságoknak felajánlott lehetőséget, hogy teljes mértékben eltekintsenek a leányvállalatokra vonatkozó MREL alkalmazásától, ha a szanálendő szervezet és annak leányvállalatai egyaránt ugyanazon tagállamban vannak letelepedve.

A 45h. cikk meghatározza a szanálendő csoportra vonatkozó MREL meghatározására irányuló eljárást. A követelményszint meghatározásáért felelős hatóságok a szanálendő szervezet szanálási hatósága, a csoportszintű szanálási hatóság (a végső anyavállalat szanálási hatósága) és a szanálendő csoport egyéb szervezeteiért felelős szanálási hatóságok. A hatóságok között felmerülő viták rendezése az EBH-rendelet szerint az EBH hatáskörébe tartozik.

A 17., 18. és 45k. cikk módosításai

Ezek a módosítások a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmény megsértésével foglalkoznak. A 45k. cikk felsorolja a MREL megsértése esetén a szanálási hatóságok rendelkezésére álló hatásköröket. Mivel a MREL be nem tartása akadályt képezhet valamely intézmény vagy csoport szanálhatósága előtt, a 17. és 18. cikk rendelkezései lerövidítik a szanálhatóság akadályainak kiküszöbölésére irányuló meglévő eljárást, annak érdekében, hogy hatóságok a kellő gyorsasággal tudjanak fellépni a MREL bármilyen megsértésével szemben. Továbbá új hatáskörökkel ruházzák fel a szanálási hatóságokat, hogy előírassák az elismerhető instrumentumok lejáratí szerkezetének módosítását, és terveket kérhessenek az intézményektől a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmények szintjének visszaállítására.

A 55. cikk módosításai

A BRRD-irányelv 55. cikkének módosításai magukban foglalják a cikkben ismertetett követelmény szanálási hatóságok általi arányos alkalmazását. A szanálási hatóság mentesítheti az intézményeket a hitelezői feltőkésítést elismerő záradék beillesztésének kötelezettsége alól a harmadik országok jogának hatálya alá tartozó szerződésekben vagy instrumentumokban, ha megítélése szerint ez nem akadályozza a bank szanálhatóságát, és jogi, szerződéses vagy gazdasági szempontból nem kivitelezhető a bankok számára a hitelezői feltőkésítést elismerő záradék beillesztése bizonyos kötelezettségekre vonatkozóan. Ezekben az esetekben az ilyen kötelezettségek nem számítanak be a MREL teljesítésébe, és előrébb sorolódnak, mint a MREL teljesítése céljából elismerhető kötelezettségek, így minimalizálható a „hitelezők nem járhatnak rosszabbul” elv sérülésének kockázata. Ebben a tekintetben a javaslat nem gyengíti a hitelezői feltőkésítés folyamatát.

Az 59. és 60. cikk módosításai

Az 59. és 60. cikk módosításai biztosítják, hogy a belső MREL teljesítésére jogosult olyan instrumentumok, amelyek nem tőkeinstrumentumok (hitelviszonyt megtestesítő instrumentumok), szintén leírhatók vagy tőkév alakíthatók legyenek, ha az azokat kibocsátó, szanálendő csoporton belüli, de önmagában nem szanálendő szervezet életképtelenné válik.

A 27. cikk módosításai, új 29a. cikk és a 63. cikk módosításai a moratóriumról

A 27. cikk módosítása egy új, a szanálást megelőző szakaszban alkalmazható moratórium eszközről rendelkezik, amely különösen korai beavatkozásra vonatkozó hatáskörként használható.

Az újonnan hozzáadott 29a. cikk a korai beavatkozási moratórium alkalmazási feltételeit határozza meg. A rendelkezés kifejti, hogy ez a hatáskör akkor aktiválható, ha meg kell határozni, hogy szükség van-e korai beavatkozási intézkedésekre, illetve, hogy az intézmény fizetése képtelen vagy valószínűleg fizetése képtelenné válik-e. A cikk meghatározza a felfüggesztési hatáskör alkalmazási körét és időtartamát – ami nem haladhatja meg az öt munkanapot.

A 63. cikk módosítása az általános szanálási hatáskörök körébe bevezeti a kifizetések felfüggesztésének hatáskörét, amelyre egy vagy több szanálási eszköz hatékony alkalmazásához, illetve a 36. cikkben meghatározott szanálást szolgáló értékeléshez lehet

szükség. A cikk meghatározza a felfüggesztési hatáskör alkalmazási körét és időtartamát, ami nem haladhatja meg az öt munkanapot.

Egyéb rendelkezések

A javaslat számos módosítást tartalmaz a megfelelő felügyeleti jelentéstétel és a követelmények nyilvánosságra hozatalának biztosítása céljából.

Számos módosítás érinti a követelményeknek az Unióban letelepedett harmadik országbeli intézményekre való alkalmazásával kapcsolatos szabályozási szerkezetet és döntéshozatali folyamatot. Más módosítások a központi szerződő felek BRRD-irányelv és egyéb uniós jogszabályok szerinti kezelésének kérdéseit (például a banki engedéllyel rendelkező központi szerződő felek kezelését) tisztázzák egy, a központi szerződő felekre vonatkozó célzott helyreállítási és szanálási keretrendszerre irányuló javaslat elfogadását követően. Javaslat született a vonatkozó társasági jogi irányelvek célzott módosításaira a központi szerződő felek hatékony szanálásának biztosítása céljából.

A tagállamoknak a jelen javaslatot annak hatálybalépésétől számított tizenkét hónapon belül át kell ültetniük nemzeti jogukba. Az érintett intézményeknek az átültetés időpontjától számított hat hónap áll rendelkezésükre, hogy biztosítsák az új rendelkezéseknek való megfelelést. Az EBH-nak évente két alkalommal jelentést kell tennie a Bizottságnak a követelmény unióbeli megvalósításáról és alkalmazásáról.

Javaslat

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS IRÁNYELVE

a hitelintézetek és befektetési vállalkozások veszteségviselő és feltőkésítési képessége tekintetében a 2014/59/EU irányelv módosításáról, valamint a 98/26/EK irányelv, a 2002/47/EK irányelv, a 2012/30/EU irányelv, a 2011/35/EU irányelv, a 2005/56/EK irányelv, a 2004/25/EK irányelv és a 2007/36/EK irányelv módosításáról

(EGT-vonatkozású szöveg)

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 114. cikkére, tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezete nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,

tekintettel az Európai Központi Bank véleményére¹⁰

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére¹¹,

rendes jogalkotási eljárás keretében,

mivel:

- (1) A Pénzügyi Stabilitási Tanács (FSB) 2015. november 9-én közzétette a teljes veszteségviselő képességre (TLAC) vonatkozó feltételeket tartalmazó dokumentumot (a „TLAC-standard”), amelyet a G-20-ak 2015. novemberi csúcstalálkozójukon elfogadtak. A TLAC-standard előírja a globálisan rendszerszinten jelentős bankok számára – melyekre az uniós jogalkotási keretrendszer globálisan rendszerszinten jelentős intézményekként hivatkozik –, hogy elegendő minimumösszegű, kiemelten veszteségviselő (hitelezői feltőkésítésbe bevonható) kötelezettséggel rendelkezzenek, amelynek révén szanalás esetén gyorsan és zökkenőmentesen biztosítható a veszteségek fedezése és a feltőkésítés. 2015. november 24-én közzétett közleményében¹² a Bizottság kötelezettséget vállalt arra, hogy a TLAC-standard nemzetközileg elfogadott, 2019. évi bevezethetősége érdekében még 2016 vége előtt jogalkotási javaslatot terjeszt elő a témában.

¹⁰ HL C , , . o.

¹¹ HL C , , . o.

¹² A Bizottság közleménye az Európai Parlamentnek, a Tanácsnak, az Európai Központi Banknak, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságnak és a Régiók Bizottságának: A bankunió megvalósítása felé, 2015.11.24., COM(2015) 587 final.

- (2) A TLAC-standard uniós bevezetése során figyelemmel kell lenni a már meglévő intézményspecifikus, a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelményre („MREL”), mely a 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvben foglaltak szerint minden uniós hitelintézetre és befektetési vállalkozásra alkalmazandó¹³. Mivel a TLAC és az MREL célja egyaránt annak biztosítása, hogy az uniós intézmények kellő mértékű veszteségviselő képességgel rendelkezzenek, a két követelménynek egy közös keretrendszer egymást kiegészítő elemeit kell képeznie. Operatív szempontból a TLAC-standard globálisan rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó, harmonizált minimumszintjét („TLAC-minimumkövetelmény”) az 575/2013/EU rendelet¹⁴ módosítása révén kell az uniós jogszabályokba bevezetni, míg a globálisan rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó intézményspecifikus többlettőkekövetelményt és a nem globálisan rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó intézményspecifikus követelményt (a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmény) a 2014/59/EU irányelv és a 806/2014/EU rendelet¹⁵ célzott módosításaival kell kezelni. Ezen irányelvnek az intézmények veszteségviselő és feltőkésítési képességére vonatkozó rendelkezéseit a fent említett jogszabályok és a 2013/36/EU¹⁶ irányelv rendelkezéseivel együtt, egységesen és következetesen kell alkalmazni.
- (3) A TLAC-standard végrehajtására vonatkozó harmonizált uniós szabályok hiánya többletköltségeket és jogbizonytalanságot teremtene az intézmények számára, és megnehezítené a hitelezői feltőkésítés alkalmazását a határokon átnyúló tevékenységet végző intézmények esetében. A harmonizált uniós szabályok hiánya továbbá versenytorzulások megjelenéséhez vezet a belső piacon, tekintve, hogy az intézményeket terhelő, a meglévő követelményeknek és a TLAC-standardnak való megfelelés költségei jelentősen eltérhetnek egymástól az Unióban. Ezért a TLAC-standard végrehajtására vonatkozó harmonizált uniós szabályok hiányából eredő belső piaci akadályokat meg kell szüntetni, és meg kell előzni az ebből fakadó versenytorzulások kialakulását. Következésképpen ezen irányelv tekintetében a megfelelő jogalap az Európai Unió működéséről szóló szerződésnek (EUMSZ) az Európai Unió Bírósága ítélezési gyakorlata szerint értelmezett 114. cikke.
- (4) A TLAC-standarddal összhangban a 2014/59/EU irányelvnek továbbra is el kell ismernie mind az egy pontból kiinduló, mind pedig a több pontból kiinduló szanálási stratégiákat. Az egy pontból kiinduló stratégia alapján egy adott csoportba tartozó szervezetek közül csak egy (általában az anyavállalat) kerül szanálásra, míg a csoportba tartozó egyéb szervezeteket, általában a működő leányvállalatokat, nem

¹³ Az Európai Parlament és a Tanács 2014/59/EU irányelve (2014. május 15.) a hitelintézetek és befektetési vállalkozások helyreállítását és szanálását célzó keretrendszer létrehozásáról HL L 173., 2014.6.12., 190. o.

¹⁴ Az Európai Parlament és a Tanács 575/2013/EU rendelete (2013. június 26.) a hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális követelményekről és a 648/2012/EU rendelet módosításáról, HL L 176., 2013.6.27., 1. o.

¹⁵ Az Európai Parlament és a Tanács 806/2014/EU rendelete (2014. július 15.) a hitelintézeteknek és bizonyos befektetési vállalkozásoknak az Egységes Szanálási Mechanizmus keretében történő szanálására vonatkozó egységes szabályok és egységes eljárás kialakításáról, valamint az Egységes Szanálási Alap létrehozásáról és az 1093/2010/EU rendelet módosításáról, HL L 225., 2014.7.30., 1. o.

¹⁶ Az Európai Parlament és a Tanács 2013/36/EU irányelve (2013. június 26.) a hitelintézetek tevékenységéhez való hozzáférésekről és a hitelintézetek és befektetési vállalkozások prudenciális felügyeletéről, a 2002/87/EK irányelv módosításáról, a 2006/48/EK és a 2006/49/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről, HL L 176., 2013.6.27., 338. o.

vonják szanálás alá, hanem azok veszteségeiket és feltőkésítési igényeiket a szanálандó vállalkozásra hárítják át. A több pontból kiinduló szanálási stratégia alapján egy adott csoporthoz tartozó több szervezet szanálására is sor kerülhet. A kívánt szanálási stratégia hatékony alkalmazása érdekében fontos egyértelműen azonosítani a szanálás alá vonandó szervezeteket („szanálандó szervezetek”) és a hozzájuk tartozó leányvállalatokat („szanálандó csoportok”). A fenti azonosítás a pénzügyi intézmények által alkalmazandó, a veszteségviselő és feltőkésítési képességre vonatkozó szabályok alkalmazási szintjének meghatározásánál is fontos szerepet játszik. Ezért be kell vezetni a „szanálандó szervezet” és a „szanálандó csoport” fogalmát, és a csoportszintű szanálás tervezése tekintetében módosítani kell a 2014/59/EU irányelvet annak érdekében, hogy kifejezetten kötelezze a szanálási hatóságokat a szanálандó szervezetek és a szanálандó csoportok azonosítására egy adott csoporton belül, valamint arra, hogy a csoportszintű szanálás hatékonyságának biztosítása érdekében megfelelően mérlegelje valamennyi tervezett szanálási intézkedésnek az adott csoporton belül várható következményeit.

- (5) A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy az intézmények kellő mértékű veszteségviselő és feltőkésítési képességgel rendelkezzenek, amelynek révén szanálás esetén gyorsan és zökkenőmentesen, a pénzügyi stabilitásra és az adófizetőkre gyakorolt lehető legkisebb hatás mellett biztosítható a veszteségek fedezése és a feltőkésítés. A fenti cél megvalósítása érdekében az intézményeknek teljesíteniük kell a 2014/59/EU irányelvben előírt, intézményspecifikus, a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelményt (MREL).
- (6) Az intézmények veszteségviselő és feltőkésítési képességének mérésére használt nevezők és a TLAC-standardban előírt nevezők összehangolása érdekében a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelményt az érintett intézményre vonatkozó teljes kockázatkitejttség-érték és a tőkeáttételi mutató kitejttségmértéke százalékában kell kifejezni.
- (7) Az MREL teljesítéséhez használható kötelezettségek elismerhetőségi kritériumait szorosan össze kell hangolni az 575/2013/EU rendeletben a TLAC-minimumkövetelményre vonatkozóan meghatározott kritériumokkal, az ebben az irányelvben bevezetett kiegészítő kiigazításokkal és követelményekkel összhangban. Különösen bizonyos beágyazott származtatott komponenssel rendelkező, hitelviszonyt megtestesítő instrumentumoknak, például egyes strukturált értékpapíroknak kell elismerhetőnek lenniük az MREL teljesítésére, amennyiben a lejáratkor visszafizetendő, fix tőkeösszeggel rendelkeznek, amely mellett csak egy kiegészítő hozam kötődik származtatott ügylethez és függ a referenciaeszköz teljesítményétől. Fix tőkeösszegükre tekintettel ezek az instrumentumok magas veszteségviselő képességgel rendelkezőnek és a szanálás során a hitelezői feltőkésítésbe egyszerűen bevonhatónak tekinthetők.
- (8) Az MREL teljesítéséhez használható kötelezettségek köre elvileg magában foglalja a biztosíték nélküli és nem elsőbbségi hitelezők követeléseiből származó valamennyi kötelezettséget (nem alárendelt kötelezettségek), kivéve, ha nem felelnek meg az ebben az irányelvben foglalt egyedi elismerhetőségi kritériumoknak. Az intézmények szanálандóságának a hitelezői feltőkésítés hatékony használatával történő javítása érdekében a szanálási hatóságok számára lehetővé kell tenni annak előírását, hogy az MREL-t alárendelt kötelezettségekkel teljesítsék, különösen, amikor egyértelmű jelei vannak, hogy a feltőkésített hitelezők valószínűleg olyan veszteséget viselnek a

szanálás során, ami meghaladná a fizetéseképtelenség esetén jelentkező potenciális veszteségeiket. Az a követelmény, hogy a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelményt alárendelt kötelezettségekkel kell teljesíteni, csak az annak megakadályozásához szükséges szinten írható elő, hogy a hitelezők veszteségei a szanálás során meghaladják az egyéb esetben fizetéseképtelenség esetén jelentkező veszteségeiket. Amennyiben a szanálási hatóságok előírják a hitelviszonyt megtestesítő instrumentumok alárendelését a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmény teljesítése céljából, az nem sértheti azt a lehetőséget, hogy az 575/2013/EU rendeletnek megfelelően, és a TLAC-standard által megengedett módon a TLAC-minimumkövetelmény teljesítése részben nem alárendelt hitelviszonyt megtestesítő instrumentumok használatával történjen.

- (9) A szavatolótőkére és leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelménynek lehetővé kell tennie az intézmények számára a szanálás során várható veszteségek fedezését, illetve az intézmények szanálást követő feltőkésítését. A szanálási hatóságoknak az általa választott szanálási stratégia alapján megfelelően indokolnia kell a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmény előírt szintjét, különös tekintettel a 2013/36/EU irányelv 104a. cikkében ismertetett követelmény szükségességére és szintjére a feltőkésítési összeg kapcsán. Ezt a szintet az intézmények szavatolótőke-követelményének megfelelő, a szanálás során várható veszteségnek és annak a feltőkésítési összegnek az összege alkotja, amely lehetővé teszi az intézmény számára, hogy a szanálást követően teljesítse a szavatolótőke-követelményét, ami szükséges ahhoz, hogy az intézmény a választott szanálási stratégia alapján engedélyt kapjon tevékenységei folytatására. A szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelményt a teljes kockázati kitettség és a tőkeáttételi mutató mértékének százalékos arányaként kell kifejezni, és az intézményeknek a két mértékből származó szintet egyidejűleg kell teljesíteniük. A szanálási hatóságnak megfelelően indokolt esetekben úgy kell kiigazítani a feltőkésítés összegét, hogy megfelelően tükrözze a szanálhatóságra hatással lévő, a szanálás alá vonható csoport üzleti modelljéből, finanszírozási profiljából és teljes kockázati profiljából eredő megnövekedett kockázatot is, ezért az ilyen korlátozott körülmények megkövetelik a 45c. cikk (3) és (4) bekezdésének első albekezdésében említett feltőkésítési összegek túllépését.
- (10) A szanálási hatóságoknak lehetősége kell legyen a globálisan rendszerszinten jelentős intézmények esetében azok szanálhatóságának javítása céljából az 575/2013/EU rendeletben rögzített TLAC-minimumkövetelmény mellett az intézményspecifikus, a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmény előírására is. Ez az intézményspecifikus MREL csak akkor alkalmazható, ha a választott szanálási stratégia alapján a TLAC-minimumkövetelmény nem elégséges a veszteségek fedezéséhez és a globálisan rendszerszinten jelentős intézmény feltőkésítéséhez.
- (11) A MREL szintjének meghatározásakor a szanálási hatóságoknak figyelembe kell venniük az intézmény rendszerszintű jelentőségének fokát, valamint az intézmény fizetéseképtelenségének a pénzügyi stabilitásra gyakorolt lehetséges negatív hatásait. A szanálási hatóságoknak figyelembe kell venniük az egyenlő versenyfeltételek iránti igényt a globálisan rendszerszinten jelentős intézmények és az Unión belüli hasonló, rendszerszintű jelentőséggel rendelkező intézmények között. A nem globálisan

rendszerszinten jelentős intézményként azonosított, de az Unión belül a globálisan rendszerszinten jelentős intézményekhez hasonló rendszerszintű jelentőséggel rendelkező intézményekre vonatkozó MREL aránytalanul nem térhet el a globálisan rendszerszinten jelentős intézmények esetében általában meghatározott MREL szintjétől és összetételétől.

- (12) A 2013/36/EU irányelvben az illetékes hatóságokra ruházott hatáskörökhöz hasonlóan a jelen irányelvnek lehetővé kell tennie a szanálási hatóságok számára, a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmény magasabb szintjeinek teljesítését írják elő az intézmények számára, ugyanakkor rugalmasabban is kezelje ezen szintek megsértését, különösen a szintsértések automatikus hatásainak a maximálisan felosztható összeg korlátozása formájában történő enyhítésével. Lehetővé kell tenni, hogy a szanálási hatóságok iránymutatást adjanak az intézményeknek olyan kiegészítő összegek teljesítése tekintetében, amelyek a szanálás esetén fedezik az 575/2013/EU rendeletben és a 2013/36/EU irányelvben meghatározott szavatolótőke-követelmények szintje feletti veszteségeket, és/vagy biztosítják, hogy a piacnak elegendő bizalma legyen az intézményben a szanálást követően. A 2013/36/EU irányelvvel való összhang biztosítása érdekében, csak akkor adható iránymutatás a további veszteségek fedezése tekintetében, ha az illetékes felügyeleti hatóságok a 2013/36/EU irányelv rendelkezései szerinti „tőkére vonatkozó iránymutatást” kértek, és az iránymutatásban kért szintet nem haladhatja meg. A feltőkésítési összegre vonatkozóan a piaci bizalmat biztosító iránymutatásban kért szintnek lehetővé kell tennie az intézmény számára, hogy egy megfelelő időszakon keresztül továbbra is teljesítse az engedélyezési feltételeket, beleértve annak lehetővé tételét, hogy a szanálást követően az intézmény fedezze a tevékenységeinek átalakításával kapcsolatos költségeket. A piaci bizalmat fenntartó puffer csak akkor haladhatja meg a 2013/36/EU irányelvben meghatározott kombinált pufferkövetelményt, ha magasabb szint szükséges annak biztosításához, hogy a szanálást követően a szervezet egy megfelelő időszakon keresztül tovább teljesítse az engedélyezési követelményeket. Lehetőséget kell biztosítani a szanálási hatóságoknak arra, hogy amennyiben egy szervezet folyamatosan képtelen teljesíteni az iránymutatás alapján elvárt kiegészítő szavatolótőkét és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségeket, az iránymutatás összegének fedezése céljából előírassa a MREL összegének a megemelését. Annak megállapításához, hogy tartós mulasztásról van-e szó, a szanálási hatóságnak figyelembe kell vennie a szervezetnek a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelményről szóló jelentéseit a jelen irányelv előírásainak megfelelően.
- (13) Az 575/2013/EU rendelettel összhangban a szanálás alá vonható szervezetnek minősülő intézményekre a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmény csak a konszolidált szanálás alá vonható csoport szintjén vonatkozik. Ez azt jelenti, hogy a szanálendő szervezeteket kötelezni kell arra, hogy a MREL teljesítéséhez elismerhető instrumentumokat és elemeket bocsássanak ki külső, harmadik fél hitelezők számára, amelyeket a szanálendő szervezet szanálása esetén feltőkésítenének.
- (14) A szanálendő szervezetnek nem minősülő intézményeknek egyedi szinten kell megfelelniük a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelménynek. Az ilyen intézmények veszteségviselési és feltőkésítési igényeit általában a hozzájuk tartozó szanálás alá vonható szervezeteknek kell kielégíteni azáltal, hogy a szanálás alá vonható szervezetek megvásárolják az ezen

intézmények által kibocsátott leírható, illetve átalakítható kötelezettségeket, majd leírják vagy tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumokká alakítják azokat, amikor az említett intézmények életképtelenné válnak. Ilyen módon a szanálendő nem szervezetnek minősülő intézményre alkalmazandó, a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelményt következetesen és együtt kell alkalmazni a szanálendő szervezetekre alkalmazandó követelményekkel. Ez lehetővé teszi a szanálási hatóságok számára, hogy egy szanálendő csoportot annak bizonyos leányvállalatai szanálás alá vonása nélkül szanáljanak, és így elkerüljék a piacon potenciálisan zavart okozó hatást. A szanálendő szervezet és a leányvállalatai szanálási hatóságainak közötti egyetértés függvényében lehetővé kell tenni, hogy a leírható, illetve átalakítható kötelezettségeknek a szanálás alá vonható szervezetek számára történő kibocsátását fedezett garanciák helyettesítsék a szanálendő szervezet és leányvállalatai között, amelyek akkor hívhatók le, ha a leírható, illetve átalakítható kötelezettségek leírását vagy átalakítását lehetővé tevő feltételekkel megegyező időbeli ütemezési feltételek teljesülnek. Valamely szanálendő szervezet leányvállalatainak szanálási hatóságai teljes mértékben eltekinthetnek a szanálendő szervezetnek nem minősülő intézményekre vonatkozó MREL alkalmazásától, ha a szanálás alá vonható szervezet és annak leányvállalatai ugyanabban a részt vevő tagállamban letelepedettek. A szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelménynek a szanálendő szervezetnek nem minősülő intézményekre történő alkalmazása során biztosítani kell a választott szanálási stratégiának való megfelelést, különös tekintettel arra, hogy az intézmény és a szanálendő csoport közötti tulajdonviszonyok nem változhatnak meg az intézmények feltőkésítését követően.

- (15) A szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmény megfelelő szintje úgy biztosítható a szanálási célok megvalósításához, ha a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmény meghatározásáért felelős hatóságok a szanálendő szervezet szanálási hatósága, a csoportszintű szanálási hatóság, azaz a végső anyavállalat szanálási hatósága, és a szanálendő csoport egyéb szervezeteiért felelős szanálási hatóságok. A hatóságok között felmerülő viták rendezése az Európai Bankhatóság (EBH) 1093/2010/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet¹⁷ szerint jogkörébe tartozik a jelen irányelvben meghatározott feltételekkel és korlátozásokkal.
- (16) A TLAC-minimumkövetelmény és a MREL bármilyen megszegését az illetékes hatóságoknak és a szanálási hatóságoknak megfelelő módon kezelniük és orvosolniuk kell. Mivel ezen követelmények megszegése akadályozhatja az intézmény vagy csoport szanálhatóságát, a szanálhatóság akadályainak kiküszöbölésére érvényben lévő eljárást le kell rövidíteni, lehetővé téve, hogy a hatóságok késedelem nélkül kezeljék a fenti követelmények bármilyen megsértését. Lehetőséget kell biztosítani a szanálási hatóságoknak arra, hogy előírassák az intézmények számára a leírható, illetve átalakítható instrumentumok és elemek lejáratí profíljának módosítását és a követelményi szint helyreállítására vonatkozó tervezetek elkészítését, illetve végrehajtását.

¹⁷

Az Európai Parlament és a Tanács 1093/2010/EU rendelete (2010. november 24.) az európai felügyeleti hatóság (Európai Bankhatóság) létrehozásáról, a 716/2009/EK határozat módosításáról és a 2009/78/EK bizottsági határozat hatályon kívül helyezéséről, HL L 331., 2010.12.15., 12. o.

- (17) A MREL átlátható alkalmazásának biztosítása céljából az intézményeknek jelenteniük kell az illetékes hatóságaiknak és a szanálási hatóságaiknak, és rendszeresen nyilvánossá kell tenniük a leírható, illetve átalakítható kötelezettségek szintjét és e kötelezettségek összetételét, beleértve azok lejáratí profílját és besorolását a rendes fizetésképtelenségi eljárás során. Összhangot kell teremteni a szavatolótőke-követelményeknek és a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelményeknek való megfelelésről szóló felügyeleti jelentéstétel gyakoriságában.
- (18) Harmadik ország jogának hatálya alá tartozó szerződések vagy kötelezettséget létrehozó instrumentum esetén, a hitelezői feltőkésítés hatásainak szerződéses elismerését előíró követelménynek biztosítania kell, hogy az ilyen kötelezettségek szanálás esetén a hitelezői feltőkésítésbe bevonhatók legyenek. Ha és amíg valamennyi harmadik országbeli joghatóság el nem fogadja a határokon átnyúló hatékony szanálási folyamatot lehetővé tevő, jogszabályban előírt elismerési keretrendszer, a megfelelően megfogalmazott és széles körben elfogadott szerződéses megállapodásokkal kell biztosítani működőképes megoldást. A szerződéses elismerési megállapodások még a jogszabályban előírt elismerési keretrendszer bevezetése esetén is erősítik a jogbiztonságot és a szanálási intézkedések határokon átnyúló elismerésének kiszámíthatóságát. Vannak azonban olyan helyzetek, amikor nem kivitelezhető az intézmények számára az ilyen szerződéses feltételek beillesztése a megállapodásokba vagy kötelezettséget létrehozó instrumentumokba, különösen a 2014/59/EU irányelv rendelkezései által a hitelezői feltőkésítésből nem kizárt kötelezettségek, biztosított betétek vagy szavatolótőke-instrumentumok esetén. Különösen akkor kivitelezhetetlen az intézmények számára a hitelezői feltőkésítés hatásainak elismeréséről szóló szerződéses feltételek megállapodásokba vagy kötelezettséget létrehozó instrumentumokba történő beillesztése, ha az érintett harmadik országban az ilyen feltételek jogellenesek, vagy ahol az intézmények nem rendelkeznek az ilyen szerződéses feltételekhez szükséges alkupozícióval. A szanálási hatóságoknak ezért mentességet kell nyújtaniuk az ilyen szerződéses feltételeket előíró követelmény alkalmazása alól, ha a szerződéses feltételek aránytalan költségeket jelentenének az intézmények számára, és a létrejövő kötelezettségek nem biztosítanak jelentős veszteségviselő és feltőkésítési képességet a szanálási eljárás során. Nem lehet azonban ilyen mentességre hagyatkozni, ha több megállapodás vagy kötelezettség együttesen jelentős veszteségviselő és feltőkésítési képességet biztosít a szanálási eljárás során. Továbbá, annak biztosítása céljából, hogy az intézmények szanálhatósága nem érintett, a mentesség nyújtotta előnyöket élvező kötelezettségek nem elismerhetők a MREL teljesítésére.
- (19) A pénzügyi stabilitás megőrzése érdekében fontos, hogy az illetékes hatóságok azelőtt tudják orvosolni egy intézmény pénzügyi és gazdasági helyzetének romlását, hogy az intézmény elérne egy olyan pontot, amikor a hatóságoknak már nincs más választásuk, mint a szanálás. E célból az illetékes hatóságok számára megfelelő korai beavatkozási hatáskört kell biztosítani. A korai beavatkozási hatáskörök közé tartozik bizonyos szerződéses kötelezettségeknek a szükséges minimális időtartamra történő felfüggesztése. A felfüggesztési hatáskört pontosan kell megszabni, és csak akkor alkalmazható, ha meg kell határozni, hogy szükség van-e korai beavatkozási intézkedésekre, illetve, hogy az intézmény fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik-e. A felfüggesztési hatáskör azonban nem vonatkozik a

98/26/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben¹⁸ kijelölt rendszerekben történő részvételre vonatkozó kötelezettségekre, központi szerződő felekre és a központi bankokra, beleértve az Európai Értékpapírpiazi Hatóság (ESMA) által elismert harmadik országbeli központi szerződő feleket. A hatáskör nem vonatkozik továbbá a biztosított betétekre. A korai beavatkozási hatáskörök közé tartoznak a 2013/36/EU irányelvben már meghatározott, korai beavatkozásnak nem minősülő körülmények esetére megállapított hatáskörök, valamint az intézmény pénzügyi stabilitásának helyreállításához szükségesnek minősülő egyéb hatáskörök is.

- (20) Az eredményes szanálás és különösen a joghatóságot érintő konfliktusok elkerülése érdekében rendes fizetéseképtelenségi eljárás addig nem indítható vagy folytatható a csődhelyzetben lévő intézménnyel szemben, amíg a szanálási hatóság a szanálási hatásköreit gyakorolja, vagy a szanálási eszközöket alkalmazza, kivéve, ha azt az eljárást a szanálási hatóság kezdeményezésére vagy annak beleegyezésével indítják, illetve folytatják. Bizonyos szerződéses kötelezettségek korlátozott időre történő felfüggesztése hasznos és szükséges annak érdekében, hogy a szanálási hatóságnak legyen elegendő ideje az értékelés elvégzésére és a szanálási eszközök gyakorlatba való átültetésére. A hatáskör kereteit pontosan kell meghatározni és csak az értékelés elvégzéséhez vagy a szanálási eszközök gyakorlatba való átültetéséhez szükséges minimális időtartamra alkalmazható. A hatáskör azonban nem vonatkozik a biztosított betétekre vagy a 98/26/EK irányelvben kijelölt rendszerekben történő részvételhez kapcsolódó kötelezettségekre, a központi szerződő felekre és központi bankokra, beleértve az Európai Értékpapírpiazi Hatóság (ESMA) által elismert harmadik országbeli központi szerződő feleket. A 98/26/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv csökkenti a fizetési és értékpapír-elszámolási rendszerekben való részvétellel járó kockázatokat, különösen azáltal, hogy csökkenti a zavarokat az ilyen rendszerek résztvevőinek fizetéseképtelensége esetén. Annak biztosítása érdekében, hogy ezek a védelmi eszközök megfelelően alkalmazhatók legyenek a válsághelyzetekben, egyidejűleg megfelelő biztonságot fenntartva a fizetési és értékpapír-elszámolási rendszerek üzemeltetői és egyéb piaci résztvevők számára, a 2014/59/EU irányelvet úgy kell módosítani, hogy rendelkezzen arról, hogy a válságmegelőzési vagy válságkezelési intézkedések ne legyenek a 98/26/EK irányelv értelmében vett fizetéseképtelenségi eljárásnak tekinthetők, feltéve, hogy a szerződés szerinti érdemi kötelezettségek továbbra is teljesítésre kerülnek. A 2014/59/EU irányelv egyik eleme sem érintheti azonban a 98/26/EK irányelv szerinti rendszerek működését vagy az ugyanazon irányelvben garantált biztosítékhoz fűződő jogot.
- (21) A követelmények megkettőzésének elkerülésére és a központi szerződő felek hatékony helyreállítására és szanálására vonatkozó, az (EU) [a központi szerződő felek helyreállításáról és szanálásáról szóló] rendelet szerinti megfelelő szabályok alkalmazása céljából szükség van a 2014/59/EU irányelv módosítására, hogy hatóköréből kizárásra kerüljenek azok a központi szerződő felek, akikkel kapcsolatban a 648/2012/EU rendelet¹⁹ szerint a tagállamok bizonyos követelményeket alkalmaznak a 2013/36/EU irányelv szerinti engedélyezés tekintetében, és ezért hitelintézetként is engedélyezettek.

¹⁸ Az Európai Parlament és a Tanács 98/26/EK irányelve (1998. május 19.) a fizetési és értékpapír-elszámolási rendszerekben az elszámolások véglegességéről (HL L 166., 1998.6.11., 45. o.).

¹⁹ Az Európai Parlament és a Tanács 648/2012/EU rendelete (2012. július 4.) a tőzsdén kívüli származtatott ügyletekről, a központi szerződő felekről és a kereskedési adattárakról, HL L 201., 2012.7.27., 1. o.

- (22) A hitelintézetek vagy befektetési vállalkozások egyes kötelezettségeinek a hitelezői feltőkésítés alkalmazásából vagy bizonyos kötelezettségek felfüggesztésének, a hitelbiztosítékok érvényesítése korlátozásának vagy a felmondási jog ideiglenes felfüggesztésének hatásköréből történő, a 2014/59/EU irányelvben ismertetett kizárása azokra a kötelezettségekre is vonatkozik, amelyek az Unióban letelepedett központi szerződő felekhez vagy a Európai Értékpapírpiaci Hatóság (ESMA) által elismert harmadik országbeli központi szerződő felekhez kapcsolódnak.
- (23) A különféle jogi instrumentumokban használt fogalmak egységes értelmezésének biztosítása érdekében a 98/26/EK irányelvbe bele kell foglalni a 648/2012/EU rendeletben a „központi szerződő fél” és „résztvevő” tekintetében bevezetett fogalommeghatározásokat és fogalmakat.
- (24) A központi szerződő felek hatékony szanálásához a 2002/47/EK²⁰ irányelvben nyújtott biztosítékok nem alkalmazhatók a pénzügyi biztosítékról szóló megállapodások érvényesítésének korlátozására vagy értékpapírokból álló pénzügyi biztosítékról szóló megállapodások hatályának korlátozására, és az (EU) [a központi szerződő felek helyreállításáról és szanálásáról szóló] rendelet értelmében megállapított pozíciólezáró nettósítási rendelkezésre vagy egymással szembeni elszámolásra vonatkozó rendelkezésre.
- (25) A 2012/30/EU irányelv²¹, a 2011/35/EU irányelv²², a 2005/56/EK irányelv²³, a 2004/25/EK irányelv²⁴ és a 2007/36/EK irányelv²⁵ szabályokat tartalmazzák a hatályuk alá tartozó központi szerződő felek részvényeseinek és hitelezőinek a védelmére vonatkozóan. Olyan helyzetben, amikor a szanálási hatóságoknak gyorsan kell cselekedniük az (EU) [a központi szerződő felek helyreállításáról és szanálásáról szóló] rendelet értelmében, ezek a szabályok akadályozhatják a hatékony szanálási fellépést és a szanálási eszközöknek és hatásköröknek a szanálási hatóságok általi alkalmazását. A 2014/59/EU irányelvben foglalt eltéréseket ezért ki kell terjeszteni az (EU) [a központi szerződő felek helyreállításáról és szanálásáról szóló] rendelet szerint meghozott aktusokra is. Az érdekelt feleknek nyújtott maximális jogbiztonság garantálása érdekében az eltéréseket egyértelműen és szűken kell meghatározni, és azokhoz kizárólag közérdekből, a szanálásba vétel tekintetében meghatározott kritériumok teljesülése esetén lehet folyamodni. A szanálási eszközök alkalmazása feltételezi az (EU) [a központi szerződő felek helyreállításáról és szanálásáról szóló] rendeletben meghatározott szanálási céloknak és feltételeknek a teljesítését. Annak biztosítása érdekében, hogy a hatóságok szankciókat alkalmazhassanak az (EU) [a

²⁰ Az Európai Parlament és a Tanács 648/2012/EU rendelete (2012. július 4.) a tőzsdén kívüli származtatott ügyletekről, a központi szerződő felekről és a kereskedési adattárakról, HL L 201., 2012.7.27., 1. o.

²¹ Az Európai Parlament és a Tanács 2012/30/EU irányelve (2012. október 25.) a biztosítékok egyenértékűvé tétele céljából a részvénytársaságok alapításának, valamint tőkéjük fenntartásának és módosításának tekintetében a tagállamok által a társasági tagok és harmadik személyek érdekei védelmében az Európai Unió működéséről szóló szerződés 54. cikkének második bekezdése szerinti társaságoknak előírt biztosítékok összehangolásáról (HL L 315., 2012.11.14., 74. o.).

²² Az Európai Parlament és a Tanács 2011/35/EU irányelve (2011. április 5.) a részvénytársaságok egyesüléséről (HL L 110., 2011.4.29., 1. o.).

²³ Az Európai Parlament és a Tanács 2005/56/EK irányelve (2005. október 26.) a tőkeegyesítő társaságok határokon átnyúló egyesüléséről (HL L 310., 2005.11.25., 1. o.).

²⁴ Az Európai Parlament és a Tanács 2004/25/EK irányelve (2004. április 21.) a nyilvános vételi ajánlatról (HL L 142., 2004.4.30., 12. o.).

²⁵ Az Európai Parlament és a Tanács 2007/36/EK irányelve (2007. július 11.) az egyes részvényesi jogok gyakorlásáról a tőzsdén jegyzett társaságokban (HL L 184., 2007.7.14., 17. o.).

központi szerződő felek helyreállításáról és szanálásáról szóló] rendelet előírásainak be nem tartása esetén, és hogy a szankcionálási hatáskör összhangban legyen más pénzügyi intézmények helyreállítására és szanálására vonatkozó jogi kerettel, a 2014/59/EU irányelv VIII. címének alkalmazási körének ki kell terjednie az (EU) [a központi szerződő felek helyreállításáról és szanálásáról szóló] rendelet előírásainak megsértésére is.

- (26) Mivel ezen irányelv céljait, vagyis a helyreállítási és szanálási keretrendszer érintő egységes szabályok kialakítását a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, és ezért az intézkedés léptéke és hatásai miatt azok uniós szinten jobban megvalósíthatók, az Unió intézkedéseket hozhat az Európai Unióról szóló szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvének megfelelően. Az ugyanazon cikkben foglalt arányossági elvvel összhangban ez az irányelv nem lépi túl a kitűzött célok eléréséhez szükséges mértéket.
- (27) A jelen irányelv átültetésére és alkalmazására megfelelő időkeretet biztosítva, a tagállamoknak az irányelv hatálybalépésétől számított tizenkét hónap áll rendelkezésükre, hogy az irányelvet átültessék a nemzeti jogukba, és az érintett intézményeknek az átültetéstől számított hat hónap áll rendelkezésükre, hogy biztosítsák az új rendelkezéseknek való megfelelést,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

1. cikk

A 2014/59/EU irányelv módosításai

- (1) Az 1. cikk a következő (3) bekezdéssel egészül ki:
- „(3) Ez az irányelv nem vonatkozik olyan központi szerződő felekre, akikkel kapcsolatban a tagállamok a 648/2012/EU rendelet 14. cikkének (5) bekezdése alapján bizonyos követelményeket alkalmaznak a 2013/36/EU irányelv szerinti engedélyezés tekintetében.
- Az ezen irányelv VIII. címében rögzített rendelkezéseket azonban olyan szankciók esetében is alkalmazni kell, amelyek a [központi szerződő felek helyreállításáról és szanálásáról szóló] rendelet előírásainak be nem tartása esetén alkalmazandók.”
- (2) A 2. cikk (1) bekezdésének 71. pontjában a „leírható, illetve átalakítható kötelezettségek” kifejezés helyébe a „hitelezői feltőkésítésbe bevonható kötelezettségek” szöveg lép.
- (3) A 2. cikk (1) bekezdése a következő ponttal egészül ki:
- „71a. „leírható, illetve átalakítható kötelezettségek”: olyan, feltőkésítésbe bevonható kötelezettségek, amelyek adott esetben megfelelnek a 45b. cikkben vagy a 45g. cikk (3) bekezdésének a) pontjában foglalt feltételeknek.”.
- (4) A 2. cikk (1) bekezdése a következő 83a. és 83b., illetve 109. és 110. ponttal egészül ki:
- „83a. „szanálandó szervezet”: olyan, az Unió területén letelepedett szervezet, amelyet a szanálási hatóságok a 12. cikk alapján olyan szervezetként azonosítanak, amellyel kapcsolatban a szanálási terv szanálási intézkedésről rendelkezik;

83b. „szanálandó csoport”: olyan szanálandó szervezet, valamint annak leányvállalatai, amelyek maguk nem szanálandó szervezetek, és nem leányvállalatai egy másik szanálandó szervezetnek;

109. „klíringtag”: a 648/2012/EU rendelet 2. cikkének 14. pontjában meghatározott klíringtag;

110. „igazgatóság”: a 648/2012/EU rendelet 27. cikkének (2) bekezdése alapján a nemzeti társasági joggal összhangban létrehozott igazgatótanács, vagy felügyelőbizottság, vagy mindkettő.”.

(5) A 12. cikk (1) bekezdésének helyébe az alábbi szöveg lép:

„(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a csoportszintű szanálandó hatóságok a leányvállalatok szanálandó hatóságaival együtt és – amennyiben az adott jelentős fióktelep szempontjából releváns – a jelentős fióktelepek szanálandó hatóságaival folytatott konzultációt követően, készítsenek csoportszintű szanálandó terveket. A csoportszintű szanálandó terv az alábbiak tekintetében meghozandó intézkedéseket határoz meg:

- a) az EU-szintű anyavállalat;
- b) a csoport részét képező és az Unióban található leányvállalatok;
- c) az 1. cikk (1) bekezdésének c) és d) pontjában említett szervezetek; és
- d) a VI. címre figyelemmel, a csoport részét képező és az Unión kívül található leányvállalatok.

Az első albekezdésben említett intézkedésekkel összhangban a szanálandó tervnek minden egyes csoportra vonatkozóan meg kell határoznia:

- a) a szanálandó szervezeteket;
- b) a szanálandó csoportokat.”.

(6) A 12. cikk (3) bekezdésében az a) és a b) pont helyébe a következő szöveg lép:

„a) meghatározza a 10. cikk (3) bekezdésében említett forgatókönyvek esetében a szanálandó szervezetek tekintetében tervezett, meghozandó szanálandó intézkedéseket, valamint azt, hogy ezen szanálandó intézkedések milyen következményekkel járnak az 1. cikk (1) bekezdésének b), c) és d) pontjában említett egyéb, csoporthoz tartozó szervezetekre, az anyavállalatra és a leányintézményekre;

b) megvizsgálja, mennyire alkalmazhatók és használhatók a szanálandó eszközök és hatáskörök összehangolt módon az Unióban letelepedett szanálandó szervezetekre – ezen eszközök és hatáskörök közé értve a csoport egészének vagy a csoporton belüli több vállalkozás által végzett tevékenységnek vagy üzletágnak, illetve a csoporton belüli egyes vállalkozásoknak vagy szanálandó csoportoknak harmadik fél általi megvásárlását lehetővé tevő intézkedéseket is –, és azonosítja az összehangolt szanálandó akadályait;”.

(7) Az 12. cikk (3) bekezdése e) pontjának helyébe a következő szöveg lép:

- „e) meghatározza az ezen irányelvben nem említett olyan további intézkedéseket, amelyeket az érintett szanálási hatóságok kívánnak alkalmazni a szanálendő szervezetek tekintetében;”.
- (8) A 12. cikk (3) bekezdése a következő a1) ponttal egészül ki:
- „a1) amikor a csoport egynél több szanálendő csoportot foglal magában, meghatározza a tervezett szanálási intézkedéseket az egyes szanálendő csoportok szanálendő szervezeteivel kapcsolatban, valamint azt, hogy ezen intézkedések milyen következményekkel járnak az alábbiakra nézve:
- i. az ugyanazon szanálendő csoporthoz tartozó egyéb, csoporton belüli szervezetekre;
- ii. egyéb szanálendő csoportokra.”.
- (9) A 13. cikk (4) bekezdése az első albekezdést követően a következő albekezdéssel egészül ki:
- „Amikor a csoport egynél több szanálendő csoportból áll, a 12. cikk (3) bekezdésének a1) pontjában említett szanálási intézkedési tervet az első albekezdés szerinti együttes határozat formájában kell elfogadni.”.
- (10) A 13. cikk (6) bekezdése első albekezdésének helyébe a következő szöveg lép:
- „Amennyiben a szanálási hatóságok négy hónapon belül nem hozzák meg az együttes határozatukat, akkor a leányvállalatért felelős egyes szanálási hatóságoknak, amelyek nem értenek egyet a csoportszintű szanálási tervvel, saját maguknak kell határozatot hozniuk, valamint adott esetben azonosítaniuk kell a szanálendő szervezetet és el kell készíteniük, illetve naprakészen kell tartaniuk a joghatóságuk alá tartozó szervezetekből álló szanálendő csoport szanálási tervét. Az egyet nem értő szanálási hatóságok egyes határozatait teljes körű indokolással kell ellátni, többek között meg kell jelölni, hogy miért nem értenek egyet a javasolt csoportszintű szanálási tervvel, valamint figyelembe kell venni a többi szanálási hatóság és illetékes hatóság által kifejtett véleményeket és fenntartásokat. Minden egyes szanálási hatóságnak értesítenie kell a határozatáról a szanálási kollégium többi tagját.”.
- (11) A 16 cikk (1) bekezdése második albekezdésének helyébe a következő szöveg lép:
- „Valamely csoport akkor minősül szanálhatónak, ha a szanálási hatóságok számára megvalósítható és hiteles a csoportba tartozó vállalkozásoknak a rendes fizetésektelenségi eljárás keretében történő felszámolása vagy – a szanálási eszközöknek és hatásköröknek a csoportba tartozó szanálendő szervezetekre történő alkalmazása révén – a csoportba tartozó vállalkozások szanálása, a lehető legnagyobb mértékben elkerülve, hogy ez bármely jelentős negatív következményekkel járjon azon tagállamok pénzügyi rendszereire nézve, ahol a csoportba tartozó vállalkozások találhatók, illetve más tagállamok vagy az Unió pénzügyi rendszereire nézve, beleértve a szélesebb körű pénzügyi instabilitás körülményeit vagy a rendszerszintű eseményeket is, szem előtt tartva a csoporthoz tartozó vállalkozások által ellátott kritikus funkciók folytonosságának a biztosítását, amennyiben ezek rövid időn belül könnyen, illetve más módon leválaszthatók. A

csoportszintű szanálási hatóságok időben értesítik az EBH-t, amennyiben egy csoport nem minősül szanálhatónak.”.

- (12) Az 16. cikk a következő (4) bekezdéssel egészül ki:

„(4) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy amennyiben egy csoport több szanálendő csoportból áll, az (1) bekezdésben említett hatóságok e cikkel összhangban értékelik az egyes szanálendő csoportok szanálhatóságát.

Az első albekezdésben említett értékelést a teljes csoport szanálhatóságának értékelése mellett kell elvégezni.”.

- (13) A 17. cikk (3) bekezdése a következő albekezdéssel egészül ki:

„Amennyiben a 2013/36/EU irányelv 141a. cikke (2) bekezdésében említett helyzet következtében valamilyen jelentős akadályba ütközik a szanálhatóság, az intézménynek az (1) bekezdésnek megfelelően elküldött értesítés kézhezvételétől számított két héten belül lehetséges intézkedéseket kell javasolnia a szanálási hatóságnak, amelyek biztosítják a 45f. vagy 45g. cikknek, illetve a 2013/36/EU irányelv 128. cikkének (6) bekezdésében említett követelménynek való megfelelés.”.

- (14) A 17. cikk (5) bekezdése a következő h1) ponttal egészül ki:

„h1) annak előírása valamely, az 1. cikk (1) bekezdésének b), c) vagy d) pontjában említett intézmény vagy szervezet számára, hogy nyújtson be egy tervet a 45f. és 45g. cikknek, és a 2013/36/EU irányelv 128. cikkének (6) bekezdésében említett követelménynek való megfelelés helyreállítására;”.

- (15) A 17. cikk (5) bekezdése a következő j1) ponttal egészül ki:

„j1) annak előírása valamely, az 1. cikk (1) bekezdésének b), c) vagy d) pontjában említett intézmény vagy szervezet számára, hogy a 45f. vagy 45g. cikknek való folyamatos megfelelés biztosítása érdekében változtassa meg a 45b. cikkben vagy a 45g. cikk (3) bekezdésének a) és b) pontjában említett tételek lejáratí szerkezetét.”.

- (16) A 17. cikk (5) bekezdésének i) és j) pontjában a „45. cikk” helyébe a „45f. és 45g. cikk” lép.

- (17) A 18. cikk (1)–(7) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(1) A csoportszintű szanálási hatóságnak – a leányvállalatok szanálási hatóságaival közösen, továbbá a felügyeleti kollégiummal, valamint azon joghatóságok szanálási hatóságaival folytatott konzultációt követően, amelyek területén jelentős fióktelepek találhatók és amennyiben az a jelentős fióktelepek szempontjából releváns – a szanálási kollégium keretén belül mérlegelnie kell a 16. cikkben előírt értékelést, és minden észszerű lépést meg kell tennie annak érdekében, hogy együttes határozat jöjjön létre a 17. cikk (4) bekezdésének megfelelően azonosított intézkedéseknek valamennyi szanálendő szervezet és azok leányvállalatai vonatkozásában történő alkalmazásáról, amelyek az 1. cikk (1) bekezdésében említett csoport részét képező szervezetek.

(2) A csoportszintű szanálási hatóságnak – az 1093/2010/EU rendelet 25. cikkének (1) bekezdésével összhangban az összevont felügyeletet ellátó hatósággal és az EBH-val együttműködve – jelentést kell készítenie és azt be kell terjesztenie az EU-szintű anyavállalatnak, a leányvállalatok szanálási hatóságainak, amelyek továbbítják azt a felügyeletük alá tartozó leányvállalatok felé, valamint azon joghatóságok szanálási hatóságainak, amelyek területén jelentős fióktelepek találhatók. A jelentést az illetékes hatóságokkal folytatott konzultációt követően készítik el, amely értékeli a szanálási eszközök hatékony alkalmazását hátráltató, valamint a szanálási hatáskörök csoporttal, illetve amennyiben a csoport egynél több szanálendő csoportból áll, a szanálendő csoportokkal kapcsolatos gyakorlását gátló jelentős akadályokat. A jelentés figyelembe veszi az intézmény üzleti modelljére gyakorolt hatást, és olyan arányos és célzott intézkedéseket ajánl, amelyek a hatóság véleménye szerint szükségesek vagy megfelelőek a szóban forgó akadályok kiküszöböléséhez.

Amennyiben a 2013/36/EU irányelv 141a. cikkének (2) bekezdésében említett körülmény következtében valamilyen akadályba ütközik a csoport szanálhatósága, a csoportszintű szanálási hatóság értesíti az EU-szintű anyavállalatot a felmerült akadály értékeléséről, miután konzultált a szanálendő szervezet szanálási hatóságával és leányintézményeinek szanálási hatóságaival.

(3) A jelentés kézhezvételét követő négy hónapon belül az EU-szintű anyavállalat előterjesztheti észrevételeit, és olyan alternatív intézkedéseket javasolhat a csoportszintű szanálási hatóságnak, amelyek orvosolhatják a jelentésben feltárt akadályokat.

Amennyiben az akadályok a 2013/36/EU irányelv 141a. cikkének (2) bekezdésében említett helyzet következtében merülnek fel, az EU-szintű anyavállalatnak a (2) bekezdésnek megfelelően elküldött értesítés kézhezvételétől számított két héten belül lehetséges intézkedéseket kell javasolnia a csoportszintű szanálási hatóságnak az akadályok kezelésére és kiküszöbölésére.

(4) A csoportszintű szanálási hatóságnak az EU-szintű anyavállalat által javasolt valamennyi intézkedést közölnie kell az összevont felügyeletet ellátó hatósággal, az EBH-val, a leányvállalatok szanálási hatóságaival, valamint azon joghatóságok szanálási hatóságaival, amelyek területén jelentős fióktelepek találhatók, amennyiben az a jelentős fióktelep szempontjából releváns. A csoportszintű szanálási hatóságoknak és a leányvállalatok szanálási hatóságainak – az illetékes hatóságokkal, valamint azon joghatóságok szanálási hatóságaival folytatott konzultációt követően, amelyek területén jelentős fióktelepek találhatók – minden módjukban álló lépést meg kell tenniük annak érdekében, hogy a szanálási kollégiumban együttes határozat szülessen a jelentős akadályok megállapításáról, valamint szükség esetén az EU-szintű anyavállalat által javasolt intézkedések, és az akadályok kezelése vagy kiküszöbölése érdekében a hatóságok által előírt intézkedések értékeléséről, amely a csoport működése által érintett valamennyi tagállamban figyelembe veszi az intézkedések lehetséges hatását.

(5) Az együttes határozatot az EU-szintű anyavállalat bármely észrevételének előterjesztésétől számított négy hónapon belül vagy a (3) bekezdésben említett négy hónapos határidőn belül – e kettő közül a hamarabb bekövetkező időponttól számított négy hónapon belül – meg kell hozni.

Az 2013/36/EU irányelv 141a. cikkének (2) bekezdésében említett körülmény következtében felmerülő szanálhatósági akadályra vonatkozó együttes határozatot az EU-szintű anyavállalat a (3) bekezdés szerint elküldött észrevételeinek kézhezvételétől számított két héten belül meg kell hozni.

Az együttes határozatot meg kell indokolni és dokumentumba kell foglalni, amelyet a csoportszintű szanálási hatóság megküld az EU-szintű anyavállalatnak.

Az EBH valamely szanálási hatóság kérésére az 1093/2010/EU rendelet 31. cikkének c) pontjával összhangban segítheti a szanálási hatóságokat az együttes határozat meghozatalában.

(6) Az (5) bekezdésben említett időszakon belüli, együttes határozat hiányában a csoportszintű szanálási hatóságnak magának kell meghoznia a határozatot a 17. cikk (4) bekezdése alapján a csoport, illetve a szanálendő csoport szintjén teendő megfelelő intézkedésekről.

A határozathoz teljes körű indokolást kell fűzni és abban figyelembe kell venni a többi szanálási hatóság által kifejtett véleményeket és fenntartásokat. A csoportszintű szanálási hatóságnak az EU-szintű anyavállalat rendelkezésére kell bocsátania a határozatot.

Ha az (5) bekezdésben említett vonatkozó időszak végén valamely szanálási hatóság egy, az e cikk (9) bekezdésében említett ügyet az 1093/2010/EU rendelet 19. cikkével összhangban az EBH elé utal, akkor a csoportszintű szanálási hatóságnak el kell halasztania döntését, meg kell várnia, hogy az EBH az említett rendelet 19. cikkének (3) bekezdésével összhangban határozatot hozzon, majd határozatát az EBH határozatával összhangban kell meghoznia. A (5) bekezdésben említett vonatkozó időszak az említett rendelet értelmében egyeztető időszaknak minősül. Az EBH egy hónapon belül hozza meg határozatát, vagy egy héten belül, amennyiben az ügyet a 2013/36/EU irányelv 141a. cikkének (2) bekezdésében említett körülmény következtében felmerülő, a szanálhatóságot hátráltató akadály miatt kell az EBH elé utalni. Az (5) bekezdésben említett vonatkozó időszak végét vagy az együttes határozat meghozatalát követően az ügy már nem utalható az EBH elé. Abban az esetben, ha az EBH nem hoz határozatot, a csoportszintű szanálási hatóság határozatát kell alkalmazni.

(7) Együttes határozat hiányában a leányvállalatok szanálási hatóságainak saját maguknak kell határozniuk a leányvállalatok által a 17. cikk (4) bekezdésével összhangban egyedileg meghozandó megfelelő intézkedésekről. A határozathoz teljes körű indokolást kell fűzni és abban figyelembe kell venni a többi szanálási hatóság által kifejtett véleményeket és fenntartásokat. A határozatot az érintett leányvállalat és a csoportszintű szanálási hatóság rendelkezésére kell bocsátani.

Ha az (5) bekezdésben említett vonatkozó időszak végén valamelyik szanálási hatóság egy, az e cikk (9) bekezdésében említett ügyet az 1093/2010/EU rendelet 19. cikkével összhangban az EBH elé utal, akkor a leányvállalat szanálási hatóságának el kell halasztania döntését, meg kell várnia, hogy az EBH az említett rendelet 19. cikkének (3) bekezdésével összhangban határozatot hozzon, majd határozatát az EBH határozatával összhangban kell meghoznia. A (5) bekezdésben említett vonatkozó időszak az említett rendelet értelmében egyeztető időszaknak minősül. Az

EBH egy hónapon belül hozza meg határozatát, vagy egy héten belül, amennyiben az ügyet a 45–45i. cikk megsértése következtében felmerülő, a szanálhatóságot hátráltató akadály miatt kell az EBH elé utalni. Az (5) bekezdésben említett vonatkozó időszak végét vagy az együttes határozat meghozatalát követően az ügy már nem utalható az EBH elé. Abban az esetben, ha az EBH nem hoz határozatot, a leányvállalat szanálási hatóságának határozatát kell alkalmazni.”.

- (18) A 27. cikk (1) bekezdése a következő i) ponttal egészül ki:

„h) amennyiben a 29a. cikkben rögzített feltételek teljesülnek, fel kell függeszteni minden olyan fizetési vagy szállítási kötelezettség, amely vonatkozásában az 1. cikk (1) bekezdésének b), c) vagy d) pontjában említett intézmény vagy szervezet szerződő félként szerepel.”.

- (19) A szöveg a következő 29a. cikkel egészül ki:

„29a. cikk

Egyes kötelezettségek felfüggesztésére vonatkozó hatáskör

(1) A tagállamok csak akkor teszik lehetővé saját illetékes hatóságaiknak a szanálási hatósággal folytatott konzultációt követően, hogy a 27. cikk (1) bekezdésének i) pontjában említett hatáskört gyakorolják, ha a felfüggesztési hatáskör gyakorlása szükséges a 27. cikk (1) bekezdésének első mondatában előírt értékelés elvégzéséhez vagy a 32. cikk (1) bekezdésének a) pontjában előírt megállapítás megtételéhez.

(2) Az (1) bekezdésben említett felfüggesztés nem haladhatja meg azt a minimális időtartamot, amelyet az illetékes hatóság szükségesnek tart a 27. cikk (1) bekezdésének i) pontjában említett értékelés elvégzéséhez vagy a 32. cikk (1) bekezdésének a) pontjában említett megállapítás megtételéhez, és semmilyen esetben sem haladhatja meg az 5 munkanapot.

(3) Az (1) bekezdés szerinti felfüggesztés nem alkalmazandó a következőkre:

- a) fizetési vagy szállítási kötelezettségekre olyan rendszerekkel vagy rendszerüzemeltetőkkel szemben, amelyek kijelölésére a 98/26/EK irányelv értelmében került sor, központi szerződő felekkel és a 648/2012/EU rendelet 25. cikke alapján az ESMA által elismert harmadik országbeli központi szerződő felekkel szemben, valamint központi bankokkal szemben;
- b) a 97/9/EK irányelv alkalmazásában figyelembe vehető követelésekre;
- c) a biztosított betétekre.

(4) Az illetékes hatóságoknak az e cikk szerinti hatáskör gyakorlásakor figyelembe kell venniük, hogy a hatáskör gyakorlása milyen hatással lehet a pénzügyi piacok szabályos működésére.

(5) Ha a fizetési vagy szállítási kötelezettség teljesítése a felfüggesztés időtartama alatt lett volna esedékes, akkor az közvetlenül ezen időtartam lejártakor válik esedékessé.

(6) Ha a szerződés szerinti fizetési vagy szállítási kötelezettségeket az (1) bekezdés értelmében felfüggesztik, akkor a szervezet ugyanazon szerződés szerinti partnereinek fizetési és szállítási kötelezettségeit azonos időtartamra szintén fel kell függeszteni.

(7) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy az illetékes hatóságok haladéktalanul értesítsék a szanálási hatóságokat az (1) bekezdésben említett hatáskör gyakorlásáról.

(8) A 32. cikk (2) bekezdésében említett lehetőséget kihasználó tagállamok gondoskodnak arról, hogy az e cikk (1) bekezdésében említett felfüggesztési hatáskört az illetékes hatósággal folytatott konzultációt követően a szanálási hatóság is gyakorolhassa, amennyiben a felfüggesztési hatáskör gyakorlása szükséges a 32. cikk (1) bekezdésének a) pontjában előírt megállapítás megtételéhez.”.

(20) A 32. cikk (1) bekezdésének b) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„b) az időzítést és más releváns körülményeket is figyelembe véve észszerűen nem várható, hogy az intézmény vonatkozásában hozott bármilyen alternatív magánszektorbeli intézkedéssel – ideértve az intézményvédelmi rendszerben hozott intézkedéseket – vagy felügyeleti intézkedéssel (beleértve a korai beavatkozási intézkedéseket vagy a releváns tőkeinstrumentumoknak vagy leírható, illetve átalakítható kötelezettségeknek az 59. cikk (2) bekezdése szerinti leírását vagy átalakítását) – észszerű időn belül megelőzhető lenne az intézmény csődje;”.

(21) A 33. cikk (2), (3) és (4) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságok szanálási intézkedést hozhassanak az 1. cikk (1) bekezdésének c) vagy d) pontjában említett valamely szervezet vonatkozásában, ha a szervezet teljesíti a 32. cikk (1) bekezdésében meghatározott feltételeket.

(3) Abban az esetben, amikor vegyes tevékenységű holding társaság leányintézményei közvetlenül vagy közvetve közbenső pénzügyi holding társaság tulajdonában állnak, a szanálási terv rögzíti, hogy a közbenső pénzügyi holding társaságot szanálandó szervezetként kell azonosítani, és a tagállamok biztosítják, hogy a csoportszintű szanálás céljából hozott szanálási intézkedések a közbenső pénzügyi holding társaságra irányuljanak. A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságok nem hoznak csoportszintű szanálás céljából szanálási intézkedéseket a vegyes tevékenységű holding társaságra vonatkozóan.

(4) Az e cikk (3) bekezdésére figyelemmel, valamint annak ellenére, hogy az 1. cikk (1) bekezdésének c) vagy d) pontjában említett szervezet nem teljesíti a 32. cikk (1) bekezdésében említett feltételeket, a szanálási hatóságok szanálási intézkedést hozhatnak az 1. cikk (1) bekezdésének c) vagy d) pontjában említett szervezet vonatkozásában, amennyiben valamennyi alábbi feltétel teljesül:

a) a szervezet szanálandó szervezet;

b) az adott szervezet egy vagy több leányvállalata, amelyek intézmények, de nem szanálandó szervezetek, megfelelnek a 32. cikk (1) bekezdésében rögzített feltételeknek;

- c) e leányvállalatok olyan eszközökkel és kötelezettségekkel rendelkeznek, amelyek miatt csődbe jutásuk veszélyezteti a teljes szanálандó csoportot, és az 1. cikk (1) bekezdésének c) vagy d) pontjában említett szervezet vonatkozásában szanálási intézkedésre van szükség egy vagy több intézményi leányvállalatnak vagy az érintett szanálандó csoport egészének a szanálásához.”.

(22) A 44. cikk (2) bekezdésének f) pontja helyébe az alábbi szöveg lép:

„f) olyan kötelezettségek, amelyek hét napon belül esedékesek és a 98/26/EK irányelvvel összhangban kijelölt rendszerek vagy rendszerüzemeltetők vagy e rendszerek résztvevői javára állnak fenn, és amelyek az ilyen rendszerekben való részvételből keletkeztek, vagy amelyek az ESMA által elismert harmadik országbeli központi szerződő felek vonatkozásában állnak fenn;”.

(23) A 45. cikk helyébe a következő cikkek lépnek:

„45. cikk

A szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmény alkalmazása és kiszámítása

(1) A tagállamok biztosítják, hogy az 1. cikk (1) bekezdésének b), c) és d) pontjában említett intézmények és szervezetek a 45–45i. cikkel összhangban mindenkor teljesítsék a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelményt.

(2) Az (1) bekezdésben említett követelményt a 45c. cikk (3) vagy adott esetben (4) bekezdése szerint a szavatolótőke és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségek összegeként kell kiszámítani, és az alábbiak százalékában kell kifejezni:

- a) az (1) bekezdésben említett érintett szervezetnek az 575/2013/EU rendelet 92. cikkének (3) bekezdésével összhangban kiszámított teljes kockázatitelttségértéke,
- b) az (1) bekezdésben említett érintett szervezetnek az 575/2013/EU rendelet 429. cikkének (3) bekezdésével összhangban kiszámított tőkeáttételmutató-kitettséértéke.

45a. cikk A szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmény alóli mentesség

(1) A 45. cikk ellenére a szanálási hatóságok mentesítik a 45. cikk (1) bekezdésében foglalt követelmény alól a biztosítékkal fedezett kötvényekből finanszírozott jelzáloghitel-intézeteket, amelyek birtokába a nemzeti jog szerint nem kerülhetnek betétek, amennyiben az alábbi összes feltétel teljesül:

- a) ezen intézmények felszámolására nemzeti fizetéseképtelenségi eljárások vagy kifejezetten az ilyen intézményekre vonatkozó 38., 40. vagy 42. cikkel összhangban lefolytatott egyéb eljárások keretében kerül sor;

- b) e nemzeti fizetéseképtelenségi eljárások és egyéb eljárások biztosítják, hogy az említett intézmények hitelezői – ideértve adott esetben a biztosítékkal fedezett kötvények birtokosait – a szanálási célkitűzéseknek megfelelő módon viseljenek veszteségeket.
- (2) Azok az intézmények, amelyek mentesülnek a 45. cikk (1) bekezdésében foglalt követelmény alól, nem vehetnek részt a 45f. cikk (1) bekezdésében említett konszolidációban.

45b. cikk Szanálandó szervezetek leírható, illetve átalakítható kötelezettségei

(1) A szanálandó szervezetek esetében a leírható, illetve átalakítható kötelezettségek csak akkor képezhetik a szavatolótőke és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségek összegének részét, ha teljesítik az 575/2013/EU rendelet 72a. cikkének (2) bekezdésében említett feltételeket, a 72b. cikke (2) bekezdésének d) pontja kivételével.

(2) Az 575/2013/EU rendelet 72a. cikke (2) bekezdésének l) pontjától eltérően, a hitelviszonyt megtestesítő, származékos jellemzőkkel rendelkező instrumentumokból eredő kötelezettségek, például a strukturált értékpapírok, csak az alábbi összes feltétel teljesülése esetén képezhetik a szavatolótőke és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségek összegének részét:

- a) a hitelviszonyt megtestesítő instrumentumból eredő kötelezettség meghatározott összege már a kibocsátás időpontjában előre tudható, rögzített, és nem befolyásolja származékos jellemző;
- b) sem a hitelviszonyt megtestesítő instrumentum, sem származékos jellemzője nem képezi nettósítási megállapodás tárgyát, és értékelésére nem vonatkozik a 49. cikk (3) bekezdése;

Az első albekezdésben említett kötelezettségek csak az első albekezdés a) pontjában említett összegnek megfelelő részben képezhetik a szavatolótőke és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségek összegének részét.

(3) A szanálási hatóságok határozhatnak úgy, hogy a 45f. cikkben említett követelményt a szanálandó szervezet teljesítheti olyan eszközökkel is, amelyek az 575/2013/EU rendelet 72a. cikkében említett valamennyi feltételnek megfelelnek, annak biztosítása céljából, hogy a szanálandó szervezetet a szanálási célok elérésére alkalmas módon lehessen szanálni.

A szanálási hatóság e bekezdés szerint hozott határozatának tartalmaznia kell a határozat indokolását az alábbi elemek alapján:

- a) az első és második albekezdésben meghatározott, nem alárendelt kötelezettségek a nemzeti kielégítési sorrendben ugyanazon a besorolási szinten állnak, mint egyes kötelezettségek, amelyek a 44. cikk (2) bekezdése és a 44. cikk (3) bekezdése alapján ki vannak zárva a leírási vagy átalakítási hatáskörök alkalmazásából;
- b) annak kockázata, hogy az olyan nem alárendelt kötelezettségekre vonatkozó leírási vagy átalakítási hatáskör tervezett alkalmazása következtében,

amelyeket a 44. cikk (2) bekezdése vagy a 44. cikk (3) bekezdése értelmében nem zártak ki a leírási vagy átalakítási hatáskör alkalmazásából, az említett kötelezettségekből eredő követelések hitelezői nagyobb veszteséget szenvednének, mint amilyen veszteséget a rendes fizetéseképtelenségi eljárás keretében történő felszámolás esetében szenvednének el;

- c) az alárendelt kötelezettségek összege nem haladhatja meg az ahhoz szükséges összeget, hogy a b) pontban említett hitelezők ne szenvedjenek el nagyobb veszteséget annál, mint amelyet a rendes fizetéseképtelenségi eljárás keretében történő felszámolás esetén szenvedtek volna el.

(4) A Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy a 115. cikknek megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadjon el a (2) bekezdés első albekezdésének a) pontjában említett feltételek részletesebb meghatározásához szükséges intézkedésekre vonatkozóan.

45c. cikk A szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmény meghatározása

(1) Az egyes szervezetekre vonatkozó, a 45. cikk (1) bekezdésében említett követelményt a szanálási hatóság határozza meg az illetékes hatósággal folytatott konzultációt követően, az alábbi kritériumok alapján:

- a) biztosítani kell, hogy szanálандó szervezet szanálható legyen a szanálási eszközök szanálási céloknak megfelelő alkalmazásával, ideértve – adott esetben – a hitelezői feltőkésítést is;
- b) adott esetekben biztosítani kell, hogy a szanálандó szervezet és leányvállalatai, amelyek intézmények, de nem szanálандó szervezetek, elegendő leírható, illetve átalakítható kötelezettséggel rendelkezzen annak biztosítására, hogy a hitelezői feltőkésítés, illetve a leírási vagy átalakítási hatáskör rájuk vonatkozó alkalmazása esetén a veszteségek fedezhetők legyenek, és az érintett szervezetek teljes tőkemegfelelési mutatója és tőkeáttételi mutatója elsődleges alapvető tőke formájában visszaállítható legyen az ahhoz szükséges szintre, amely lehetővé teszi a szervezetek számára, hogy továbbra is megfeleljenek az engedélyezés feltételeinek, és folytassák azokat a tevékenységeket, amelyeket számukra a 2013/36/EU irányelv vagy a 2014/65/EU irányelv szerint engedélyeztek;
- c) amennyiben a szanálási terv azt vetíti előre, hogy sor kerülhet a leírható, illetve átalakítható kötelezettségek bizonyos kategóriáinak a 44. cikk (3) bekezdése szerint a hitelezői feltőkésítésből való kizárására, vagy részleges transzfer keretében teljes egészében egy átvevő félhez történő átadására, biztosítani kell, hogy a szanálандó szervezet elegendő egyéb leírható, illetve átalakítható kötelezettséggel rendelkezzen annak biztosítására, hogy a veszteségek fedezhetők legyenek, és szanálандó szervezetre vonatkozó tőkekövetelmények vagy, adott esetben a tőkeáttételi mutató elsődleges alapvető tőke formájában visszaállítható legyen az ahhoz szükséges szintre, amely lehetővé teszi szervezet számára, hogy továbbra is megfeleljen az engedélyezés feltételeinek, és

folytassa azokat a tevékenységeket, amelyeket számára a 2013/36/EU irányelv vagy a 2014/65/EU irányelv szerint engedélyeztek;

- d) a szervezet mérete, üzleti modellje, finanszírozási modellje és kockázati profilja;
- e) az a mérték, ameddig a betétbiztosítási rendszer a 109. cikkel összhangban hozzájárulhat a szanálás finanszírozásához;
- f) a szervezet csődje milyen mértékben gyakorolna negatív hatást a pénzügyi stabilitásra, többek között a más intézményekkel vagy szervezetekkel vagy a pénzügyi rendszer többi részével fennálló összekapcsoltsága révén a más intézményekre vagy szervezetekre való továbbterjedés miatt.

(2) Amennyiben a szanálási terv előírja, hogy szanálási intézkedést kell tenni a 10. cikk (3) bekezdésében említett releváns szanálási forgatókönyv értelmében, a 45. cikk (1) bekezdésében említett követelménynek meg kell egyeznie azzal az összeggel, amely elegendő annak biztosítására, hogy:

- a) teljes mértékben fedezze a szervezetek várhatóan felmerülő veszteségeit („veszteségviselés”);
- b) a szervezetet vagy annak leányvállalatait, melyek intézmények, de nem szanálendő szervezetek, az ahhoz szükséges mértékben feltőkésítsék, amely lehetővé teszi számukra, hogy továbbra is megfeleljenek az engedélyezés feltételeinek, és folytassák azokat a tevékenységeket, amelyeket számukra a 2013/36/EU irányelv vagy a 2014/65/EU irányelv szerint engedélyeztek („feltőkésítés”);

Ha a szanálási terv úgy rendelkezik, hogy a szervezetet rendes fizetésektelenségi eljárás keretében kell felszámolni, a 45. cikk (1) bekezdésében említett követelmény a szervezet vonatkozásában nem haladhatja meg az első albekezdés a) pontja szerint a veszteségek fedezéséhez szükséges összeget.

(3) Az utolsó albekezdés sérelme nélkül a szanálendő szervezetek esetében a (2) bekezdésben említett összeg nem haladhatja meg az alábbiak közül a nagyobbat:

- a) az alábbiak összege:
 - i. a szanálás során fedezendő veszteségek összege, amely megfelel az 575/2013/EU rendelet 92. cikke (1) bekezdésének a), b) és c) pontjában, valamint a 2013/36/EU irányelv 104a. cikkében rögzített, a szanálendő szervezetre vonatkozó követelményeknek a szanálendő csoport szubkonszolidált szintjén,
 - ii. az a feltőkésítési összeg, mely lehetővé teszi, hogy a szanálendő szervezet a szanálás eredményeképpen visszaállítsa az 575/2013/EU rendelet 92. cikke (1) bekezdésének c) pontjában említett teljes tőkemegfelelési mutatóját, valamint a 2013/36/EU irányelv 104a. cikkében említett követelményét a szanálendő csoport szubkonszolidált szintjén;

b) az alábbiak összege:

i. a szanálás során fedezendő veszteségek összege, amely megfelel az 575/2013/EU rendeletben említett, a szanálandó szervezet tőkeáttételi mutatójára vonatkozó követelménynek a szanálandó csoport szubkonszolidált szintjén; és

ii. az a feltőkésítési összeg, mely lehetővé teszi, hogy a szanálandó csoport a szanálás eredményeképpen visszaállítsa az 575/2013/EU rendelet 92. cikke (1) bekezdésének d) pontjában említett tőkeáttételi mutatót a szanálandó csoport szubkonszolidált szintjén.

A 45. cikk (2) bekezdése a) pontjának alkalmazásában a 45. cikk (1) bekezdésében említett követelményt százalékos formában, az e bekezdés a) pontja szerint számított összeg és a teljes kockázati kitettség összegének hányadosaként kell kifejezni.

A 45. cikk (2) bekezdése b) pontjának alkalmazásában a 45. cikk (1) bekezdésében említett követelményt százalékos formában, az e bekezdés a) pontja szerint számított összeg és a tőkeáttételimutató-kitettségérték hányadosaként kell kifejezni.

Az előző albekezdésekben említett feltőkésítési összegeket a szanálási hatóság a szanálási tervben előírt irányzott szanálási intézkedéseknek megfelelően állapítja meg, és ezen feltőkésítési összegeket úgy módosíthatja, hogy azok megfelelően tükrözzék azokat a kockázatokat, amelyek a szanálandó csoport üzleti modelljéből, finanszírozási profiljából és általános kockázati profiljából eredően hatással vannak a szanálhatóságra.

(4) Az utolsó albekezdés sérelme nélkül azon szervezetek esetében, amelyek önmagukban nem minősülnek szanálandó szervezetnek, a (2) bekezdésben említett összeg nem haladhatja meg az alábbiak közül a nagyobbát:

a) az alábbiak összege:

i. a szanálás során fedezendő veszteségek összege, mely megfelel az 575/2013/EU rendelet 92. cikke (1) bekezdésének a), b) és c) pontjában, valamint a 2013/36/EU irányelv 104a. cikkében rögzített, a szervezetre vonatkozó követelményeknek; és

ii. az a feltőkésítési összeg, amely lehetővé teszi, hogy a szervezet visszaállítsa az 575/2013/EU rendelet 92. cikke (1) bekezdésének c) pontjában említett teljes tőkemegfelelési mutatóját, valamint a 2013/36/EU irányelv 104a. cikkében említett követelményét;

b) az alábbiak összege:

i. a szanálás során fedezendő veszteségek összege, amely megfelel az 575/2013/EU rendelet 92. cikke (1) bekezdésének d) pontjában említett, a szervezet tőkeáttételi mutatójára vonatkozó követelménynek, és

ii. az a feltőkésítési összeg, amely lehetővé teszi, hogy a szervezet visszaállítsa az 575/2013/EU rendelet 92. cikke (1) bekezdésének d) pontjában említett tőkeáttételi mutatóját.

A 45. cikk (2) bekezdése a) pontjának alkalmazásában a 45. cikk (1) bekezdésében említett követelményt százalékos formában, az a) pont szerint számított összeg és a teljes kockázati kitettségérték hányadosaként kell kifejezni.

A 45. cikk (2) bekezdése b) pontjának alkalmazásában a 45. cikk (1) bekezdésében említett követelményt százalékos formában, az a) pont szerint számított összeg és tőkeáttételmutató-kitettségérték hányadosaként kell kifejezni.

A szanálási hatóságnak az előző albekezdésekben említett feltőkésítési összegeket a szanálási tervben előírányzott szanálási intézkedésekkel összhangban kell megállapítania, és ezeket a feltőkésítési összegeket úgy módosíthatja, hogy azok megfelelően tükrözzék a feltőkésítési szükségleteket érintő kockázatokat, amelyek a szervezet üzleti modelljéből, finanszírozási modelljéből és kockázati profiljából erednek.

(5) Ha a szanálási hatóság arra számít, hogy sor kerülhet a leírható, illetve átalakítható kötelezettségek bizonyos kategóriáinak a 44. cikk (3) bekezdése szerint a hitelezői feltőkésítésből való kizárására, vagy részleges transzfer keretében teljes egészében egy átvevő félhez történő átadására, a 45. cikk (1) bekezdésében említett követelmény nem haladhatja meg azt az összeget, amely elegendő:

- a) a 44. cikk (3) bekezdésével összhangban azonosított kizárt kötelezettségek összegének fedezésére;
- b) annak biztosítására, hogy a (2) bekezdésben említett feltételek teljesüljenek.

(6) A szanálási hatóság azon határozatának, amelyben az e cikk szerinti, a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelményt ír elő, tartalmaznia a fenti határozat indokolását, ideértve a (2)–(5) bekezdésekben említett elemek teljes körű értékelését.

(7) A (3) és (4) bekezdés alkalmazásában a tőkekövetelményeket az 575/2013/EU rendelet tizedik része I. címének 1., 2. és 4. fejezetében és az említett rendelet által az illetékes hatóságoknak biztosított opciókat érvényesítő nemzeti jogszabályokban meghatározott átmeneti rendelkezések illetékes hatóság általi alkalmazásával összhangban kell értelmezni.

A szanálási hatóság csökkentheti a 45. cikk (1) bekezdésében foglalt követelményt, hogy figyelembe vegye a betétbiztosítási rendszerből a preferált szanálási stratégia finanszírozásához a 2014/59/EU irányelv 109. cikkének megfelelően várhatóan nyújtott hozzájárulás összegét.

E csökkentés mértékét a betétbiztosítási rendszerből várhatóan nyújtott hozzájárulás észszerű becslése alapján kell kiszámítani, és annak meg kell felelnie legalább a következő feltételeknek:

- a) nem érheti el azon körülmények között becsült potenciális veszteségek összegét, amelyet a betétbiztosítási rendszernek – figyelembe véve a 2014/59/EU irányelv 108. cikke szerinti besorolási szintjét – akkor kellene viselnie, ha az intézményt rendes fizetéseképtelenségi eljárásban számolnák fel;
- b) nem érheti el a 2014/59/EU irányelv 109. cikke (5) bekezdésének második albekezdésében meghatározott, a betétbiztosítási rendszer maximális hozzájárulására vonatkozó határértéket;
- c) figyelembe kell vennie annak általános kockázatát, hogy a betétbiztosítási rendszer rendelkezésére álló pénzügyi eszközök több bank csődjé vagy felszámolása következtében kimerülhetnek; valamint
- d) összhangban kell lennie a nemzeti jogban előírt egyéb releváns rendelkezésekkel és a betétbiztosítási rendszerért felelős hatóság feladataival és kötelezettségeivel.
- e) A szanálási hatóság a betétbiztosítási rendszerért felelős hatósággal történő konzultációt követően dokumentálja a betétbiztosítási rendszer rendelkezésére álló pénzügyi eszközök kimerülésére vonatkozó általános kockázat értékelésével kapcsolatos megközelítését, és az (1) albekezdés szerinti csökkentést csak akkor hajtja végre, ha ez a kockázat nem túlzott.

(8) Az EBH szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki, amelyek tovább pontosítják az (1) bekezdésben említett kritériumokat, amelyek alapján e cikknek megfelelően meg kell határozni a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó követelményt.

Az EBH az említett szabályozástechnikai standardtervezeteket [a hatálybalépéstől számított egy hónapon belül] benyújtja a Bizottságnak.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1090/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

45d. cikk A globálisan rendszerszinten jelentős intézmények szervezetei esetében a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmény meghatározása

(1) A 45. cikk (1) bekezdésében említett követelmény, a globálisan rendszerszinten jelentős intézménynek minősülő, vagy globálisan rendszerszinten jelentős intézmény részét képező szanálendő szervezetek esetén az alábbiakból áll:

- a) az 575/2013/EU rendelet 92a. cikkében említett követelmény; és
- b) bármely más, a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó kiegészítő követelmény, amelyet a szanálási hatóság a (2) bekezdéssel összhangban kifejezetten az érintett szervezetre vonatkozóan meghatároz, és amelyet a 45b. cikkben foglalt feltételeknek megfelelő kötelezettségekkel kell teljesíteni.

(2) A szanálási hatóság csak akkor állapíthat meg az (1) bekezdés b) pontja szerinti, a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó kiegészítő követelményt, ha:

- a) az (1) bekezdés a) pontjában említett követelmény nem elegendő a 45c. cikkben rögzített feltételek teljesítéséhez; és
- b) csak olyan mértékben, hogy az előírt szavatolótőke és leírható, illetve átalakítható kötelezettségek összege ne haladja meg a 45c. cikk teljesítéséhez szükséges szintet.

(3) Amennyiben egynél több, ugyanazon EU-szintű globálisan rendszerszinten jelentős intézményhez tartozó globálisan rendszerszinten jelentős intézménynek minősülő szervezet szanálandó szervezet, az érintett szanálási hatóságoknak a (2) bekezdésben említett összeget ki kell számítaniuk

- a) minden egyes szanálandó szervezetre,
- b) az EU-szintű anyavállalatra, mintha az lenne az EU-szintű globálisan rendszerszinten jelentős intézmény egyetlen szanálandó szervezete.

(4) A szanálási hatóság azon határozatának, amelyben előírja az (1) bekezdés b) pontjában foglalt, a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó kiegészítő követelmény alkalmazását, tartalmaznia kell az említett határozat indokolását, ideértve a (2) bekezdésben említett elemek teljes körű értékelését.

45e. cikk Iránymutatás a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelményekhez

(1) A szanálási hatóság iránymutatást adhat a szervezetnek arra vonatkozóan, hogy a 45b. cikk vagy a 45g. cikk (3) bekezdésének feltételeit teljesítő szavatolótőkével és leírható, illetve átalakítható kötelezettségekkel rendelkezzen a 45c. és 45d. cikkben rögzített szinteken felül, amely a következő célokhoz szükséges további összegeket biztosít:

- a) a szervezet esetleges további veszteségeinek fedezésére a 45c. cikkben említett veszteségek fedezete mellett, és/vagy
- b) annak biztosítására, hogy szanálás esetén a szervezet iránti piaci bizalom a 45c. cikk (2) bekezdése b) pontjában említett követelményen felüli tőkeinstrumentumok révén elégséges szinten fenntartható legyen („piaci bizalmat fenntartó puffer”).

Az iránymutatást csak a 45. cikk (1) bekezdésében említett követelmény vonatkozásában kell megadni és kiszámítani, és a 45. cikk (2) bekezdésének a) pontja szerint kell kiszámítani.

(2) Az (1) bekezdés szerint adott iránymutatás összegét csak akkor lehet meghatározni, ha az illetékes hatóság a 2013/36/EU irányelv 104b. cikke értelmében már meghatározta saját iránymutatását, azzal, hogy az iránymutatás nem haladhatja meg ezen iránymutatás szintjét.

Az (1) bekezdés b) pontja szerint adott iránymutatás összege nem haladhatja meg a 2013/36/EU irányelv 128. cikkének 6. pontjában említett kombinált pufferkövetelmény mértékét, a rendelkezés a) pontjában említett követelmény kivételével, hacsak nem szükséges magasabb szint ahhoz, hogy a szanálási eseményt követően a szervezet megfelelő időszakon keresztül, mely nem hosszabb egy évnél, továbbra is eleget tegyen az engedélyezési követelményeknek.

A szanálási hatóság köteles tájékoztatni a szervezetet az e cikk szerinti iránymutatás indokairól és szükségességének és szintjének teljes körű értékeléséről.

(3) Amennyiben egy szervezet folyamatosan nem rendelkezik az első bekezdésben említett iránymutatás alapján elvárt további szavatolótőkével és leírható, illetve átalakítható kötelezettségekkel, a szanálási hatóság előírhatja a 45c. cikk (2) bekezdésében említett követelmény összegének növelését az e cikk alapján megadott iránymutatás összegének fedezése érdekében.

(4) Azon szervezetre, amely nem rendelkezik az első bekezdésben említett iránymutatás alapján elvárt további szavatolótőkével és leírható, illetve átalakítható kötelezettségekkel, nem vonatkoznak a 2013/36/EU irányelv 141. cikkében említett korlátozások.

45f. cikk A szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmény alkalmazása szanálendő szervezetek esetében

(1) A szanálendő szervezeteknek a 45c–45e. cikkben rögzített követelményeknek összevont alapon kell megfelelniük a szanálendő csoport szintjén.

(2) A 45. cikk (1) bekezdésében említett, a szanálendő szervezetre konszolidált csoportszinten vonatkozó követelményt a 45h. cikk alapján kell meghatározni a 45c–45e. cikkben rögzített követelmények alapján, valamint tekintettel arra, hogy a csoport harmadik országbeli leányvállalatait a szanálási terv alapján elkülönülten kell-e szanálni.

45g. cikk A szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmények alkalmazása olyan szervezetek esetében, melyek maguk nem szanálendő szervezetek

(1) Azon intézményeknek, amelyek egy szanálendő szervezet leányvállalatai, de maguk nem szanálendő szervezetek, a 45c–45e. cikkben rögzített követelményeknek egyéni alapon kell megfelelniük. A szanálási hatóság – az illetékes hatósággal folytatott konzultációt követően – úgy dönthet, hogy alkalmazza az ebben cikkben meghatározott követelményt az 1. cikk (1) bekezdésének b), c) vagy d) pontjában említett szervezetre, amely egy szanálendő szervezet leányvállalata, de maga nem szanálendő szervezet.

A 45. cikk (1) bekezdésében említett, az első albekezdésben említett szervezetre vonatkozó követelményt a 45h. cikknek megfelelően kell meghatározni a 45c–45e. cikkben rögzített követelmények alapján.

(2) A 45. cikk (1) bekezdésében foglalt, az első albekezdésben említett szervezetekre vonatkozó követelményre az alábbi feltételek vonatkoznak:

- a) a szanálendő szervezet teljesíti a 45f. cikkben említett összevont követelményt;
 - b) a szanálendő csoport leányvállalataira alkalmazandó valamennyi követelmény összegét a 45f. cikkben említett összevont követelmény fedezi, és ezek a követelmények nem haladhatják meg a 45f. cikkben említett összevont követelményt, kivéve abban az esetben, ha ez a 45f. cikk (1) bekezdésével összhangban csak a szanálendő csoport szintjén történt konszolidáció hatásából ered;
 - c) a követelmény nem haladhatja meg a leányvállalat hozzájárulását a 45f. cikk (1) bekezdésben említett összevont követelményhez;
 - d) teljesíti a (3) bekezdésben rögzített elismerési kritériumokat.
- (3) A követelményt az alábbiak közül eggyel vagy többel kell teljesíteni:
- a) olyan kötelezettségekkel:
 - i. amelyeket a szanálendő szervezet részére bocsátanak ki, és amelyeket a szanálendő szervezet vásárol meg;
 - ii. amelyek teljesítik az 575/2013/EU rendelet 72a. cikkében említett elismerhetőségi kritériumokat, a 72b. cikke (2) bekezdésének b) pontja kivételével;
 - iii. amelyek a rendes fizetéseképtelenségi eljárások kielégítési sorrendje szerint a szavatolótőke-követelmények tekintetében elismerhető kötelezettségektől eltérő kötelezettségek mögé sorolódnak, és amelyeket a szanálendő szervezettől eltérő szervezetek számára bocsátanak ki, és ilyen szervezetek vásárolnak meg;
 - iv. amelyre az 59–62. cikk értelmében alkalmazható a leírásra vagy átalakításra vonatkozó hatáskör a szanálendő csoport szanalási stratégiájával összhangban, különösen azáltal, hogy az nincs hatással a leányvállalat szanálendő szervezet általi ellenőrzésére;
 - b) a szanálendő szervezettől eltérő szervezetek számára kibocsátott és általuk megvásárolt szavatolótőke-instrumentumok, amikor a leírásra vagy átalakításra vonatkozó hatáskör 59–62. cikk szerinti gyakorlása nincs hatással a leányvállalat szanálendő szervezet általi ellenőrzésére.
- (4) A leányvállalat szanalási hatósága és a szanálendő szervezet közötti megállapodás függvényében a követelmény a szanálendő szervezet által a leányvállalatának nyújtott olyan garanciával is teljesíthető, amely teljesíti az alábbi feltételeket:
- a) a garanciát legalább azon követelmény összegével egyenértékű összegben nyújtották, amelyet a garancia helyettesít;
 - b) a garancia akkor hívható le, amikor a leányvállalat nem képes kifizetni esedékes adósságait vagy egyéb kötelezettségeit, vagy –amennyiben ez a

korábbi – amikor a leányvállalat tekintetében az 59. cikk (3) bekezdésének megfelelő megállapításra kerül sor;

- c) a garancia az összegének legalább 50 százalékát kitevő mértékben fedezett a 2002/47/EK irányelv 2. cikke (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott pénzügyi biztosítékokról szóló megállapodás révén;
- d) a leányvállalat szanálási hatóságának eltérő rendelkezése hiányában a garanciára és a pénzügyi biztosítékokról szóló megállapodásra annak a tagállamnak a joga irányadó, amelyben a leányvállalat letelepedett;
- e) a garanciát fedező biztosíték teljesíti az 575/2013/EU rendelet 197. cikkében foglalt követelményeket, amely megfelelően konzervatív haircutokat követően elegendő a garantált összeg teljes fedezésére;
- f) a garanciát fedező biztosíték tehermentes, és mindenekelőtt nem szolgál biztosítékként más garanciák fedezésére;
- g) a biztosíték tényleges lejáratával rendelkezik, amely teljesíti az 575/2013/EU rendelet 72c. cikkének (1) bekezdésében említett lejárat feltételeket; és
- h) a biztosítéknak a szanálendő szervezetről a releváns leányvállalatra történő átruházásának nincs jogi, szabályozási vagy működési akadálya, beleértve azt az esetet is, ha a szanálendő szervezettel kapcsolatban szanálási intézkedés került foganatosításra.

(5) Egy adott, szanálendő szervezetnek nem minősülő leányvállalat szanálási hatósága teljes egészében eltekinthet a jelen cikknek az érintett leányvállalatra történő alkalmazásától, amennyiben:

- a) a leányvállalat és a szanálendő szervezet esetében ugyanaz a tagállam végzi az engedélyezést és felügyeletet;
- b) a szanálendő szervezet szubkonszolidált alapon megfelel a 45f. cikkben említett követelménynek;
- c) aktuálisan vagy előreláthatóan nincs érdemi gyakorlati vagy jogi akadálya annak, hogy a szanálendő szervezet haladéktalanul szavatolótőkét adjon át vagy kötelezettségeket fizessen vissza a leányvállalatnak, amellyel kapcsolatban az 59. cikk (3) bekezdésének megfelelő megállapításra került sor, különösen, ha a szanálendő szervezettel kapcsolatban szanálási intézkedés került foganatosításra;
- d) a szanálendő szervezet az illetékes hatóság számára kielégítően bizonyította a leányvállalat prudens irányítását, és az illetékes hatóság jóváhagyásával kijelentette, hogy garanciát vállal a leányvállalat által vállalt kötelezettségekre, vagy a leányvállalat vonatkozásában fennálló kockázatok nem jelentős mértékűek;
- e) a leányvállalat a szanálendő szervezet kockázatértékelési, -mérési és -ellenőrzési eljárásai alá tartozik;

- f) a szanálendő szervezet a leányvállalat tőkéjében a részvényekhez kapcsolódó szavazati jogok több mint 50 %-át birtokolja, vagy jogosult a leányvállalat vezető testületi tagjai többségének kinevezésére vagy hivatalból való eltávolítására;
- g) a leányvállalat illetékes hatósága az 575/2013/EU rendelet 7. cikkének (1) bekezdése értelmében teljes egészében eltekintett az egyedi tőkekövetelményeknek a leányvállalatra való alkalmazásától.

45h. cikk A követelmény meghatározására irányuló eljárás

(1) A szanálendő szervezet szanálási hatóságának, a csoportszintű szanálási hatóságnak, amennyiben eltér az előzőtől, és az egyéni alapon a leányvállalatokért felelős szanálási hatóságoknak hatáskörükön belül mindent meg kell tenniük annak érdekében, hogy együttes határozatot hozzanak az alábbiakról:

- a) az egyes szanálendő szervezetekre vonatkozó, összevont szinten teljesítendő követelmények összegéről;
- b) a szanálendő szervezet egyes leányvállalataira egyéni alapon alkalmazandó követelmény összegéről.

Az együttes határozatnak biztosítania kell a 45f. és a 45g. cikknek való megfelelést, és azt teljes körű indokolással meg kell küldeni:

- c) a szanálendő szervezetnek a szanálási hatósága által;
- d) a szanálendő szervezet leányvállalatainak az adott szanálási hatóságuk által;
- e) a szanálendő szervezet szanálási hatósága által a csoport EU-szintű anyavállalatának, amennyiben az EU-szintű anyavállalat maga nem ugyanazon szanálendő csoport szanálendő szervezete.

(2) Amennyiben ugyanahhoz az unióbeli globálisan rendszerszinten jelentős intézményhez egynél több globálisan rendszerszinten jelentős intézménynek minősülő szanálendő szervezet tartozik, az első albekezdésben említett szanálási hatóságok tárgyalásokat folytatnak, és – amennyiben az megfelel a globálisan rendszerszinten jelentős intézmények szanálási stratégiájának – megállapodnak az 575/2013/EU rendelet 72e. cikkének alkalmazásáról, illetve bármilyen kiigazításról, amely egyedi szanálendő szervezetek esetében a 45d. cikk (3) bekezdésének a) pontjában és az 575/2013/EU rendelet 12. cikkében említett értékek összege, valamint a 45d. cikk (3) bekezdésének b) pontjában és az 575/2013/EU rendelet 12. cikkében említett értékek összege közötti különbség minimalizálásához vagy kiküszöböléséhez szükséges.

Az ilyen kiigazítás a következő feltételek mellett alkalmazható:

- a) a kiigazítást a teljes kockázati kitettségérték számításának az érintett tagállamok közötti eltérései tekintetében lehet elvégezni a követelmény szintjének módosításával;

- b) a kiigazítás nem alkalmazható a szanálendő csoportok közötti, kitettségekből eredő eltérések kiküszöbölésére.

A 45d. cikk (3) bekezdésének a) pontjában és az 575/2013/EU rendelet 12. cikkében említett összegek végösszege egyedi szanálendő szervezetek esetében nem lehet kisebb, mint a 45d. cikk (3) bekezdésének b) pontjában és az 575/2013/EU rendelet 12. cikkében említett összegek végösszege.

(3) Amennyiben négy hónapon belül nem születik együttes határozat, a (4)–(6) bekezdés szerint határozatot kell hozni.

(4) Amennyiben négy hónapon belül azért nem születik együttes határozat, mert véleménykülönbség alakul ki az összevont követelményt illetően, a szanálendő szervezet szanálási hatóságának kell meghoznia az összevont követelményre vonatkozó határozatot az alábbiak kellő megfontolása alapján:

- a) a leányvállalatok érintett szanálási hatóság által végzett értékelése;

a csoportszintű szanálási hatóság véleménye, amennyiben az eltér a szanálendő szervezet szanálási hatóságának véleményétől.

Ha a négy hónapos időszak végén valamelyik érintett szanálási hatóság az ügyet az 1093/2010/EU rendelet 19. cikkének megfelelően az EBH elé utalta, akkor a szanálendő szervezet szanálási hatóságának el kell halasztania a határozata meghozatalát, meg kell várnia, hogy az EBH az említett rendelet 19. cikkének (3) bekezdésével összhangban határozatot hozzon, majd határozatát az EBH határozatával összhangban kell meghoznia.

Az EBH döntésének figyelembe kell vennie az első albekezdés a) és b) pontját.

A négy hónapos időszakot az említett rendelet szerinti egyeztetési időszaknak kell tekinteni. Az EBH egy hónapon belül hozza meg határozatát.

A négy hónapos időtartam végét vagy az együttes határozat meghozatalát követően az ügy már nem utalható az EBH elé.

Abban az esetben, ha az EBH egy hónapon belül nem hoz határozatot, a szanálendő szervezet szanálási hatóságának határozatát kell alkalmazni.

(5) Amennyiben négy hónapon belül azért nem születik együttes határozat, mert véleménykülönbség alakul ki a szanálendő csoport leányvállalatára egyedi alapon alkalmazandó követelmény szintjét illetően, a leányvállalatok érintett szanálási hatóságainak kell meghozniuk a határozatot az alábbi feltételek mindegyikének teljesülése esetén:

- a) a szanálendő szervezet szanálási hatóságának véleményét és fenntartásait kellő mértékben figyelembe vették; és
- b) a csoportszintű szanálási hatóság véleményét, amennyiben az nem a szanálendő szervezet szanálási hatósága, kellő mértékben figyelembe vették;

c) a 45g. cikk (2) bekezdésében foglaltaknak való megfelelést értékelték.

Ha a négy hónapos időszak végén a szanálendő szervezet szanálási hatósága vagy a csoportszintű szanálási hatóság az ügyet az 1093/2010/EU rendelet 19. cikkének megfelelően az EBH elé utalta, akkor az egyedi alapon a leányvállalatokért felelős szanálási hatóságoknak el kell halasztaniuk a határozatuk meghozatalát, meg kell várniuk, hogy az EBH az említett rendelet 19. cikke (3) bekezdésével összhangban határozatot hozzon, majd határozatukat az EBH határozatával összhangban kell meghozniuk. Az EBH döntésének figyelembe kell vennie az első albekezdés a), b) és c) pontját.

A négy hónapos időszakot az említett rendelet szerinti egyeztetési időszaknak kell tekinteni. Az EBH egy hónapon belül hozza meg határozatát.

A négy hónapos időtartam végét vagy az együttes határozat meghozatalát követően az ügy már nem utalható az EBH elé.

Abban az esetben, ha az EBH egy hónapon belül nem hoz határozatot, a leányvállalatokért felelős szanálási hatóságok határozatai alkalmazandók.

Az együttes határozatot, illetve az annak hiányában hozott minden határozatot rendszeresen felül kell vizsgálni és szükség esetén naprakésszé kell tenni.

(6) Amennyiben négy hónapon belül azért nem születik együttes határozat, mert véleménykülönbség alakul ki az összevont követelmény szintjét, illetve a szanálendő csoport leányvállalataira egyedi alapon alkalmazandó követelmény szintjét illetően, a következőket kell alkalmazni:

- a) az összevont követelményről szóló határozatot a (4) bekezdés szerint kell meghozni;
- b) a szanálendő szervezet leányvállalataira egyéni alapon alkalmazandó követelmény szintjéről szóló határozatot a (4) bekezdés alapján kell meghozni, miután:

i. az a) pontban említett határozatot kellőképpen megfontolták;

ii. a 45g. cikk (2) bekezdésében foglaltaknak való megfelelést értékelték.

(7) Az (1) bekezdésben említett együttes határozat, illetve annak hiányában a szanálási hatóságok által hozott, a (4), (5) és (6) bekezdésben említett határozatok kötelező erővel bírnak az érintett szanálási hatóságokra nézve.

Az együttes határozatot, illetve az annak hiányában hozott minden határozatot rendszeresen felül kell vizsgálni és szükség esetén naprakésszé kell tenni.

(8) A szanálási hatóságoknak – az illetékes hatóságokkal egyeztetve – meg kell követelniük, hogy a szervezetek teljesítsék a 45. cikk (1) bekezdésében említett követelményt, és e követelmények teljesítését ellenőrizniük kell, továbbá a szanálási tervek kidolgozásával és naprakészen tartásával párhuzamosan meg kell hozniuk az e cikk szerinti határozatokat.

(9) A szanálendő szervezet szanálási hatóságának tájékoztatnia kell az EBH-t a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelményről, amelyet:

- a) a konszolidált szanálendő csoport szintjén;
- b) egyéni alapon a szanálendő csoport leányvállalatainak szintjén állapítottak meg.

45i. cikk Felügyeleti jelentéstétel és a követelmények nyilvánosságra hozatala

(1) Az 1. cikk (1) bekezdésében említett szervezetek évente legalább egy alkalommal jelentést készítenek a saját illetékes és szanálási hatóságaiknak az alábbiakról:

- a) a 45b. cikkben és a 45g. cikk (3) bekezdésében rögzített feltételeknek megfelelő, rendelkezésre álló tételek szintjeiről, valamint a szavatolótőke és a leírható, illetve átalakítható követelések 45. cikk (2) bekezdése szerint kifejezett összegéről az 575/2013/EU rendelet 72e–72j. cikke értelmében alkalmazott levonások után;
- b) az a) pontban említett tételek összetételét, beleértve lejáratí profíljukat és a rendes fízetéseképtelenségi eljárásban meghatározott besorolásukat.

(2) Az 1. cikk (1) bekezdésében említett szervezetek évente legalább egy alkalommal nyilvánosságra hozzák az alábbi információkat:

- a) a 45b. cikkben és a 45g. cikk (3) bekezdésében rögzített feltételeknek megfelelő rendelkezésre álló tételek szintjeit;
- b) az a) pontban említett tételek összetételét, beleértve lejáratí profíljukat és a rendes fízetéseképtelenségi eljárásban meghatározott besorolásukat.

(3) Az EBH végrehajtás-technikai standardtervezeteket dolgoz ki a jelen cikk (1) és (2) bekezdésben említett nyilvánosságra hozatal és felügyeleti jelentéstétel egységes formátumának, mintadokumentumainak és gyakoriságának meghatározása céljából.

Az EBH [a hatálybalépéstől számított 12 hónap elteltével] benyújtja a Bizottságnak az említett végrehajtás-technikai standardok tervezetét.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett végrehajtás-technikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 15. cikkével összhangban történő elfogadására.

(4) A nyilvánosságra hozatali követelmények attól a naptól alkalmazandók, amikor a 45. cikk (1) bekezdésében említett követelmény az első alkalommal teljes mértékben teljesül.

45j. cikk Jelentéstétel az EBH-nak

(1) A szanálási hatóságoknak – az illetékes hatóságokkal egyeztetve – tájékoztatniuk kell az EBH-t a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható

kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelményről, amelyet a joghatóságuk alá tartozó minden egyes intézmény tekintetében megállapítottak.

(2) Az EBH végrehajtás-technikai standardtervezeteket dolgoz ki annak meghatározása céljából, hogy a szanálási hatóságok – az illetékes hatóságokkal egyeztetve – milyen egységes formátumokat, mintadokumentumokat és fogalommeghatározásokat használjanak az (1) bekezdés alkalmazásában az információ azonosítására és az EBH-nak történő továbbítására.

Az EBH [a hatálybalépéstől számított 12 hónap elteltével]...^{*}benyújtja a Bizottságnak az említett végrehajtás-technikai standardok tervezetét.

45k. cikk A szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmény megsértése

(1) A szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelménynek az szervezetek részéről történő bármintemű megsértésével szemben az érintett hatóságok az alábbiak közül legalább egy eszköz alkalmazásával léphetnek fel:

- a) a szanálhatóság előtt álló akadályok kezelésére vagy kiküszöbölésére irányuló hatáskörök, a 17. és a 18. cikkel összhangban;
- b) a 2013/36/EK irányelv 104. cikkében említett intézkedések;
- c) a 27. cikk szerinti korai beavatkozási intézkedések;
- d) a 110. és 111. cikkben meghatározott közigazgatási szankciókkal és egyéb közigazgatási intézkedésekkel.

(2) A szanálási hatóságok és az illetékes hatóságok konzultációt folytatnak egymással az (1) bekezdés a)–d) pontjában említett vonatkozó hatásköreik gyakorlása során.

45l. cikk Jelentések

(1) Az EBH-nak – az illetékes hatóságokkal és szanálási hatóságokkal együttműködve – jelentést kell benyújtania a Bizottsághoz legalább az alábbiakról:

- a) a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó követelményeket hogyan hajtották végre nemzeti szinten, különös tekintettel arra, hogy voltak-e eltérések a különböző tagállamokban a hasonló szervezetek vonatkozásában meghatározott szintek között;
- b) hogyan alkalmazták a szanálási hatóságok a követelmény 45b. cikk (2) bekezdésében említett instrumentumokkal való teljesítését előíró

^{*} Dátum beillesztése HL: az irányelv hatálybalépésétől számított 12 hónap.

hatáskört, valamint hogy lehetett-e a hatáskör gyakorlásában eltéréseket tapasztalni a különböző tagállamokban.

- (2) Az (1) bekezdésben említett jelentésnek az alábbiakat kell figyelembe vennie:
- a) a minimumkövetelmény, valamint a minimumkövetelmény esetleges javasolt harmonizált szintje által a következőkre gyakorolt hatás:
 - i. a pénzügyi piacok általában, és ezen belül különösen a fedezetlen, hitelviszonyt megtestesítő instrumentumok és a származtatott pénzügyi eszközök piaca;
 - ii. az intézmények üzleti modelljei és mérlegstruktúrái, különösen az intézmények forrásbevonási profilja és forrásbevonási stratégiája, valamint a csoportok jogi és működési struktúrája;
 - iii. az intézmények nyereségessége, különös tekintettel forrásbevonási költségeikre;
 - iv. a kitettségek áthelyezése olyan szervezetekbe, amelyek nem tartoznak prudenciális felügyelet hatálya alá;
 - v. a pénzügyi innováció;
 - vi. a hitelezői feltőkésítésbe szerződéses kikötés alapján bevonható instrumentumok előfordulási gyakorisága, valamint az ilyen instrumentumok jellege és értékesíthetősége;
 - vii. az intézmények kockázatvállalási magatartása;
 - viii. az intézmények eszközei megterhelésének a szintje;
 - ix. az intézmények által a minimumkövetelményeknek való megfelelés érdekében tett intézkedések és különösen az, hogy a minimumkövetelmények teljesítésének eléréséhez milyen mértékben vettek igénybe eszközállomány-leépítést, hitelviszonyt megtestesítő hosszú távú instrumentumok kibocsátását és tőkebevonást; és
 - x. a hitelintézetek általi hitelezés szintje, különös tekintettel a mikro-, kis- és középvállalkozásoknak, a helyi hatóságoknak, a regionális kormányzatoknak és a közszektorbeli intézményeknek való hitelezésre, valamint a kereskedelemfinanszírozásra, beleértve a hivatalos exporthitel-biztosítási rendszerek keretében történő hitelnnyújtást is;
 - b) a minimumkövetelmények és az 575/2013/EU rendeletben és a 2013/36/EU irányelvben meghatározott szavatolótőke-követelmények, a tőkeáttétel és a likviditási követelmények kölcsönhatását;
 - c) az intézmények annak érdekében történő független tőkebevonásra vagy piaci forrásbevonásra való képessége, hogy meg tudjanak felelni az esetlegesen javasolt harmonizált minimumkövetelményeknek.

(3) Az (1) bekezdésben említett jelentéseknek két naptári évre kell vonatkozniuk, és azokat a jelentésben lefedett utolsó naptári évet követő naptári év szeptember hó 30. napjáig kell benyújtani a Bizottságnak.”.

(24) 24. A 55. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„55. cikk

A hitelezői feltőkésítés szerződéses elismerése

(1) A tagállamok előírják az 1. cikk (1) bekezdésének b), c) vagy d) pontjában említett intézmények és szervezetek számára, hogy szerződéses rendelkezést foglaljanak bele a szerződésbe, amely alapján a hitelező vagy a kötelezettséget keletkeztető megállapodásban vagy instrumentumban részes fél elismeri, hogy a kötelezettség leírasi és átalakítási hatáskörök hatálya alá tartozhat, továbbá elismeri, hogy az e hatáskörök szanálási hatóság általi gyakorlása révén megvalósuló minden tőkeösszeg-csökkentés vagy az esedékes összeg csökkentése, valamint az ilyen átalakítások és bevonások rá nézve kötelező erejűek, feltéve, hogy e kötelezettség megfelel valamennyi alábbi feltételnek:

- a) a kötelezettség nincs kizárva a 44. cikk (2) bekezdése értelmében;
- b) a kötelezettség nem a 108. cikk a) pontjában említett betét;
- c) a kötelezettség harmadik ország jogának hatálya alá tartozik;
- d) a kötelezettség a tagállam által az ezen szakasz átültetése céljából elfogadott rendelkezések alkalmazásának időpontja után kerül kibocsátásra vagy keletkezik.

(2) Az (1) bekezdésben említett követelmény nem alkalmazható, amennyiben egy tagállam szanálási hatósága szerint valamennyi alábbi feltétel teljesül:

- a) az első albekezdésben említett kötelezettségek vagy instrumentumok a harmadik ország joga értelmében valamely tagállam szanálási hatósága leírasi és átalakítási hatásköreinek vagy az ezzel a harmadik országgal kötött kötelező érvényű megállapodás hatálya alá tartozhatnak;
- b) jogi, szerződéses vagy gazdasági szempontból nem célszerű, hogy az 1. cikk (1) bekezdésének b), c) vagy d) pontjában említett intézmény vagy szervezet ilyen szerződéses feltételeket kössön ki bizonyos kötelezettségeknél;
- c) az (1) bekezdésben említett, bizonyos kötelezettségekre vonatkozó követelmény alóli mentesség nem akadályozza az 1. cikk (1) bekezdésének b), c) és d) pontjában említett intézmények és szervezetek szanálhatóságát.

A b) és c) pontban említett kötelezettségek nem tartalmazhatnak olyan adósságinstrumentumokat, amelyek fedezetlen kötelezettségek, kiegészítő alapvető tőkeinstrumentumok és járulékos tőkeinstrumentumok. Emellett ezek elsőbbséget élveznek az olyan kötelezettségekkel szemben, amelyeket figyelembe kell venni a

szavatolótökére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmények tekintetében.

Azon kötelezettségek, amelyek a b) és c) pont szerint nem tartalmazzák az (1) bekezdésben említett szerződéses feltételeket, nem számítanak bele a szavatolótökére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelményekbe.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy a szanálási hatóságok előírassák az 1. cikk (1) bekezdése b), c) vagy d) pontjában említett intézmények vagy szervezetek számára, hogy az (1) bekezdésben említett szerződéses feltétel jogi végrehajthatóságára és hatályosságára vonatkozó jogi szakvéleményt nyújtsanak be a hatóságokhoz.

(4) Amennyiben az 1. cikk (1) bekezdésének b), c) vagy d) pontjában említett intézmény vagy szervezet nem foglalja bele az (1) bekezdésben előírt szerződéses feltételt a valamely kötelezettségre irányadó szerződéses rendelkezésekbe, ez a mulasztás nem akadályozza a szanálási hatóságot a leírási és átalakítási hatáskörök e kötelezettség tekintetében történő gyakorlásában.

(5) Az EBH szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki abból a célból, hogy pontosabban meghatározza az (1) bekezdésben említett kizárás hatálya alá tartozó kötelezettségek jegyzékét és az (1) bekezdésben előírt szerződéses feltétel tartalmát, figyelembe véve az intézmények különböző üzleti modelljeit.

Az EBH a szabályozástechnikai standardtervezeteket 2015. július 3-ig benyújtja a Bizottságnak.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

(6) Az EBH szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki, hogy meghatározza azokat a feltételeket, amelyek mellett jogi, szerződéses vagy gazdasági szempontból nem lenne célszerű, hogy az 1. cikk (1) bekezdésének b), c) vagy d) pontjában említett intézmény vagy szervezet az (1) bekezdésben említett szerződéses feltételeket kösse ki bizonyos kötelezettségekre vonatkozóan, és amelyek mellett az (1) bekezdésben említett mentesség nem akadályozza az adott intézmény és szervezet szanálhatóságát.

Az EBH az említett szabályozástechnikai standardtervezeteket benyújtja a Bizottságnak.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.”.

(25) A 63. cikk (1) bekezdése az alábbi n) ponttal egészül ki:

„n) olyan fizetési vagy szállítási kötelezettségek felfüggesztésére vonatkozó hatáskör, amelyben az (1) bekezdésben említett intézmény vagy szervezet részes fél, amikor a szanálási hatóság – az illetékes hatósággal való konzultációt követően –

úgy dönt, hogy a felfüggesztési hatáskörre szükség van egy vagy több szanálási eszköz hatékony alkalmazásához, illetve a 36. cikkben meghatározott értékeléshez.”.

(26) A 63. cikk (1) bekezdése a következő (1a) és (1b) bekezdéssel egészül ki:

„(1a) Az (1) bekezdés n) pontja szerinti felfüggesztés időtartama nem haladhatja meg azt a minimális időtartamot, melyet a szanálási hatóság szükségesnek tart egy vagy több szanálási eszköz hatékony alkalmazásához, illetve a 36. cikkben meghatározott értékeléshez, de semmiképpen nem lehet hosszabb 5 munkanapnál.

(1b) Az (1) bekezdés n) pontja szerinti felfüggesztések nem alkalmazandók:

- a) a 98/26/EK irányelv alkalmazásában kijelölt rendszerekkel vagy rendszerüzemeltetőkkel, központi szerződő felekkel, valamint az ESMA által a 648/2012/EU rendelet 25. cikke alapján elismert harmadik országbeli központi szerződő felekkel, és a központi bankokkal szembeni fizetési és szállítási kötelezettségekre;
- b) a 97/9/EK irányelv alkalmazásában figyelembe vehető követelésekre;
- c) a 2. cikk (1) bekezdésének 94. pontjában meghatározott fedezett betétekre.”.

(27) Az 59. és 60. cikk címe kiegészül az „és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségek” kifejezéssel.

(28) Az 59. cikk (1) bekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

„(1) A releváns tőkeinstrumentumok és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségek leírására vagy átalakítására vonatkozó hatáskör a következőképpen gyakorolható:

- a) a szanálási intézkedéstől függetlenül; vagy
- b) szanálási intézkedéssel együtt, amennyiben a 32. és a 33. cikkben meghatározott szanálási feltételek teljesülnek.

A leírható, illetve átalakítható kötelezettségek leírására vagy átalakítására vonatkozó hatáskörnek a szanálási intézkedéstől függetlenül történő gyakorlása csak azon kötelezettségek vonatkozásában lehetséges, amelyek megfelelnek a 45g. cikk (3) bekezdésének a) pontjában foglalt feltételeknek, a kötelezettségek hátralévő futamidejére vonatkozó feltétel kivételével.”.

(29) Az 59. cikk (2) és (3) bekezdésében szereplő „tőkeinstrumentumok” szövegrész helyébe a következő szövegrész lép: „az (1) bekezdésben említett tőkeinstrumentumok és kötelezettségek”.

(30) Az 59. cikk (4) és (10) bekezdésében szereplő „tőkeinstrumentumok” szövegrész helyébe a következő szövegrész lép: „az (1) bekezdésben említett tőkeinstrumentumok vagy kötelezettségek”.

(31) A 60. cikk (1) bekezdése az alábbi d) ponttal egészül ki:

„d) az 59. cikk (1) bekezdésében említett leírható, illetve átalakítható kötelezettségek tőkeösszege leírásra vagy elsődleges alapvető tőkeinstrumentumokká való átalakításra kerül, vagy mindkettő megtörténik a 31. cikkben említett szanálási célok eléréséhez szükséges mértékig vagy a releváns leírható, illetve átalakítható kötelezettségek veszteségviselő képessége erejéig, attól függően, hogy melyik a kisebb.”.

(32) A 60. cikk (2) bekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

„(2) Amikor egy releváns tőkeinstrumentum vagy leírható, illetve átalakítható kötelezettség tőkeösszege leírásra kerül:

- a) a tőkeösszeg csökkenésének tartósnak kell lennie, a 46. cikk (3) bekezdésében szereplő visszatérítési mechanizmussal összhangban lévő bármilyen leírást feltételezve;
- b) a releváns tőkeinstrumentumok vagy az 59. cikk (1) bekezdésében említett leírható, illetve átalakítható kötelezettségek birtokosával szemben nem maradhat fenn az instrumentum leírásra került összegének megfelelő vagy azzal kapcsolatos kötelezettség, kivéve az esetleges már felhalmozott kötelezettségeket, valamint a leírási hatáskör gyakorlásának jogszerűsége ellen benyújtott fellebbezés eredményeként esetlegesen felmerülő károkkal kapcsolatos kötelezettségeket;
- c) a (3) bekezdés szerinti kompenzáción kívül semmilyen kompenzáció kifizetésére nem kerül sor a releváns tőkeinstrumentumok vagy az 59. cikk (1) bekezdésében említett leírható, illetve átalakítható kötelezettségek birtokosai részére.”.

(33) A 60. cikk (3) bekezdésében szereplő „releváns tőkeinstrumentumok” szövegrész helyébe a következő szövegrész lép: „az 59. cikk (1) bekezdésben említett releváns tőkeinstrumentumok és kötelezettségek”.

(34) A 69. cikk (4) bekezdésének b) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„b) a 98/26/EK irányelv alkalmazásában kijelölt rendszerekkel vagy rendszerüzemeltetőkkel, központi szerződő felekkel, valamint az ESMA által a 648/2012/EU rendelet 25. cikke alapján elismert harmadik országbeli központi szerződő felekkel, és a központi bankokkal szembeni fizetési és szállítási kötelezettségekre;”.

(35) A 70. cikk (2) bekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

„(2) A szanálási hatóságok nem gyakorolhatják az (1) bekezdésben meghatározott hatáskört a 98/26/EK irányelv alkalmazásában kijelölt rendszerek vagy rendszerüzemeltetők, a központi szerződő felek, valamint az ESMA által a 648/2012/EU rendelet 25. cikke alapján elismert harmadik országbeli központi szerződő felek és központi bankok birtokában lévő olyan hitelbiztosíték esetén, amely olyan eszközre vonatkozik, melyre a szanálás alatt álló intézmény letéttel vagy más fedezettel biztosítékot nyújtott.”.

(36) A 71. cikk (3) bekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

„(3) Az (1) vagy (2) bekezdésben említett felfüggesztés nem alkalmazható a 98/26/EK irányelv alkalmazásában kijelölt rendszerekkel vagy rendszerüzemeltetőkkel, a központi szerződő felekkel, valamint az ESMA által a 648/2012/EU rendelet 25. cikke alapján elismert harmadik országbeli központi szerződő felekkel és központi bankokkal szembeni fizetési és szállítási kötelezettségekre.”.

(37) A 88. cikkben a „45. cikk” helyébe a „45–45i. cikk” szöveg lép.

(38) A 88. cikk (1) bekezdésében az első albekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„A 89. cikkre figyelemmel a csoportszintű szanálási hatóságok szanálási kollégiumokat hoznak létre, amelyek végrehajtják a 12., 13., 16., 18., 45–45i., 91. és 92. cikkben említett feladatokat, és adott esetben biztosítják a harmadik országok szanálási hatóságaival való együttműködést és koordinációt.”.

(39) A 89. cikk helyébe a következő szöveg lép:

*„89. cikk
Európai szanálási kollégiumok*

(1) Amennyiben egy harmadik országbeli intézmény vagy harmadik országbeli anyavállalat két vagy több tagállamban rendelkezik EU-szintű leányvállalattal vagy EU-szintű anyavállalattal, vagy két vagy több tagállam által jelentősnek tekintett két vagy több uniós fiókteleppel, azon tagállamok szanálási hatóságainak, ahol az említett szervezetek letelepedett, vagy ahol az említett jelentős fióktelepek találhatóak, egyetlen európai szanálási kollégiumot kell létrehozniuk.

(2) Az (1) bekezdésben említett európai szanálási kollégiumoknak az (1) bekezdésben említett szervezetek, és a kapcsolódó feladatok esetében a fióktelepek tekintetében kell végrehajtaniuk a 88. cikkben meghatározott funkciókat és feladatokat.

A (2) bekezdésben említett európai szanálási kollégium feladatai közé tartozik a 45–45i. cikkben említett követelmény meghatározása.

A 45–45i. cikkben említett követelmény meghatározása során az európai szanálási kollégium figyelembe veszi a harmadik országbeli hatóságok által elfogadott globális szanálási stratégiát, amennyiben van ilyen.

Ha a globális szanálási stratégia értelmében EU-szintű leányvállalatok vagy az EU-szintű anyavállalat és annak leányintézményei nem szanálendő szervezetek, és az európai szanálási kollégium tagjai egyetértenek ezzel a stratégiával, az EU-szintű leányvállalatok vagy az EU-szintű anyavállalat a 45g. cikk (3) bekezdésének a) és b) pontjában említett figyelembe vehető instrumentumok kibocsátásával kötelesek összevont alapon teljesíteni a 45g. cikk (1) bekezdésében említett követelményt.

(3) Ha csak egyetlen EU-szintű anyavállalat tulajdonában van a harmadik országbeli intézmény vagy harmadik országbeli anyavállalat összes EU-szintű leányvállalata, az európai szanálási kollégium elnöki tisztségét annak a tagállamnak a szanálási hatósága tölti be, ahol az EU-szintű anyavállalat letelepedett.

Amennyiben az első albekezdés nem alkalmazható, annak az EU-szintű anyavállalatnak vagy EU-szintű leányvállalatnak a szanálási hatósága tölti be az európai szanálási kollégium elnöki tisztségét, amely mérleg szerinti eszközeinek összértéke a legnagyobb.

(4) A tagállamok az érdekelt felek közös megegyezése alapján eltekinthetnek az európai szanálási kollégium létrehozására vonatkozó követelmény teljesítésétől, ha más csoport vagy kollégium ellátja az ebben a cikkben szereplőkkel megegyező funkciókat és feladatokat, valamint megfelel valamennyi feltételnek és eljárásnak, beleértve az európai szanálási kollégiumokban való tagságnak és részvételnek az ebben a cikkben és a 90. cikkben meghatározott feltételeit és eljárásait is. Ebben az esetben az ezen irányelvben foglalt, az európai szanálási kollégiumokra vonatkozó összes hivatkozást az említett egyéb csoportokra vagy kollégiumokra vonatkozó hivatkozásként kell értelmezni.

(5) E cikk (3) és (4) bekezdésére is figyelemmel az európai szanálási kollégium egyéb tekintetben a 88. cikknek megfelelően működik.”.

(40) A 110. cikk a következőképpen módosul:

a) az (1) bekezdés első mondatának helyébe a következő szöveg lép:

„Annak sérelme nélkül, hogy a tagállamoknak joguk van büntetőjogi szankciókról rendelkezni és ilyen szankciókat kiszabni, a tagállamok szabályokat állapíthatnak meg az ezen irányelvet vagy a [*központi szerződő felek helyreállításáról és szanálásáról szóló*] rendelet előírásait átültető nemzeti rendelkezések megsértése esetén alkalmazandó közigazgatási szankciókra és egyéb adminisztratív intézkedésekre vonatkozóan, és megtesznek minden szükséges intézkedést azok végrehajtásának biztosítása érdekében.”;

b) a (2) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(2) A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben az első bekezdésben említett kötelezettségek a jelen irányelv értelmében intézményekre, pénzügyi vállalkozásokra vagy EU-szintű anyavállalatokra, illetve a [*központi szerződő felek helyreállításáról és szanálásáról szóló*] rendelet értelmében központi szerződő felekre, központi szerződő felek klíringtagjaira vagy anyavállalatokra vonatkoznak, a kötelezettségek megsértése esetén – a nemzeti jogban meghatározott feltételekkel – adminisztratív szankciókat lehessen alkalmazni a jelen irányelv értelmében a vezető testület tagjaira, valamint a [*központi szerződő felek helyreállításáról és szanálásáról szóló*] rendelet értelmében az igazgatóság tagjaira és más olyan természetes személyekre, akik a nemzeti jog alapján felelősek a jogsértésért.”;

c) a (3) bekezdés első mondatának helyébe a következő szöveg lép:

„A jelen irányelvben előírt adminisztratív szankcionálási hatáskört – a jogsértés típusától függően – a szanálási hatóságokra vagy az illetékes hatóságokra kell ruházni.”.

(41) A 111. cikk a következőképpen módosul:

a) az (1) bekezdés a), b) és c) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„a) a jelen irányelv 5. vagy 7. cikkét vagy a *[központi szerződő felek helyreállításáról és szanálásáról szóló]* rendelet 9. cikké megsértve nem kerül sor a helyreállítási tervek és a csoportszintű helyreállítási tervek elkészítésére, naprakészen tartására, illetőleg aktualizálására;

b) a jelen irányelv 25. cikkét megsértve az illetékes hatóság nem kap értesítést arról, hogy csoporton belüli pénzügyi támogatás nyújtásának szándéka áll fenn;

c) a jelen irányelv 11. cikkét vagy a *[központi szerződő felek helyreállításáról és szanálásáról szóló]* rendelet 14. cikkét megsértve nem kerül sor a szanálási tervek elkészítéséhez szükséges valamennyi információ biztosítására;

d) a jelen irányelv 81. cikkét vagy a *[központi szerződő felek helyreállításáról és szanálásáról szóló]* rendelet 68. cikkének (1) bekezdését megsértve a jelen irányelv 1. cikke (1) bekezdésének b), c) vagy d) pontjában említett intézmény vagy szervezet vezető testülete, vagy a *[központi szerződő felek helyreállításáról és szanálásáról szóló]* rendelet értelmében a központi szerződő fél igazgatósága nem értesíti az illetékes hatóságot arról, hogy a jelen irányelv 1. cikke (1) bekezdésének b), c) vagy d) pontjában említett intézmény vagy a központi szerződő fél fizetéseképtelen, vagy valószínűleg fizetéseképtelenné válik.”;

b) a (2) bekezdés a következőképpen módosul:

i. az a) pont helyébe a következő szöveg lép:

„a) nyilvános nyilatkozat, amely megnevezi a felelős természetes személyt, intézményt, pénzügyi vállalkozást, EU-szintű anyavállalatot, központi szerződő felet vagy egyéb jogi személyt, valamint a jogsértés természetét;”;

ii. a c) pont helyébe a következő szöveg lép:

„c) a jelen irányelv 1. cikke (1) bekezdésének b), c) vagy d) pontjában említett intézmény vagy szervezet vezető testülete, illetve felső vezetése felelősnek tartott tagjának vagy bármely más, felelősnek tartott természetes személynek vagy a központi szerződő fél igazgatóságának az ideiglenes eltiltása a jelen irányelv 1. cikke (1) bekezdésének b), c) vagy d) pontjában említett intézmények vagy szervezetek, illetve a központi szerződő felek vezető funkcióinak gyakorlásától;”.

(42) A 112. cikk a következőképpen módosul:

a) az (1) bekezdés első mondatának helyébe a következő szöveg lép:

„A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a szanálási hatóságoknak és az illetékes hatóságoknak nyilvánosságra kell hozniuk hivatalos honlapjukon azokat a közigazgatási szankciókat, amelyeket az ezen irányelvet vagy a *[központi szerződő felek helyreállításáról és szanálásáról szóló]* rendelet rendelkezéseit átültető nemzeti rendelkezések megsértése miatt kivetettek, ha azok ellen nem fellebbeztek vagy a fellebbezési jogot már kimerítették.”;

b) a (2) bekezdés c) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„c) ha a nyilvánosságra hozatal, amennyiben meghatározható, aránytalan veszteséget okozna a jelen irányelv 1. cikke (1) bekezdésének b), c) vagy d) pontjában említett intézményeknek vagy szervezeteknek, a központi szerződő feleknek vagy az érintett természetes személyeknek.”;

c) a (4) bekezdés a következőképpen módosul:

i. az első mondat helyébe a következő szöveg lép:

„Az EBH 2016. július 3-ig jelentést nyújt be a Bizottságnak a jelen irányelvet átültető nemzeti jogszabályok megsértéséért kiszabott szankciók tagállamok általi, (2) bekezdés szerinti név nélküli nyilvánosságra hozataláról és különösen arról, hogy e tekintetben jelentős eltérések mutatkoztak-e a tagállamok között.”;

ii. a szöveg a következő albekezdéssel egészül ki:

„[...]ig az ESMA hasonló jelentést nyújt be a Bizottságnak a *[központi szerződő felek helyreállításáról és szanálásáról szóló]* rendeletben rögzített rendelkezések megsértése miatt kiszabott szankciók nyilvánosságra hozataláról.”.

(43) A 113. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„113. cikk

Központi adatbázis fenntartása az EBH és az ESMA által

(1) A szanálási hatóságoknak és az illetékes hatóságoknak a 84. cikkben említett, a szakmai titoktartásra vonatkozó előírások mellett tájékoztatniuk kell az EBH-t a 111. cikk alapján a jelen irányelvet átültető nemzeti jogszabályok megsértése miatt általuk kivetett összes közigazgatási szankcióról, valamint az azzal kapcsolatos információkról, hogy a fellebbezés milyen szakaszban van, és mi lett annak az eredménye.

Ennek megfelelően a szanálási hatóságoknak és az illetékes hatóságoknak a *[központi szerződő felek helyreállításáról és szanálásáról szóló]* rendelet 71. cikkében említett, a szakmai titoktartásra vonatkozó előírások mellett tájékoztatniuk kell az ESMA-t az ezen rendelet alapján kivetett közigazgatási szankciókról.

(2) Az EBH és az ESMA a bejelentett szankciókról kizárólag a szanálási hatóságok közötti információcsere céljából központi adatbázisokat tart fenn, amelyekhez kizárólag a szanálási hatóságok férhetnek hozzá, és amelyet a szanálási hatóságok által szolgáltatott információk alapján frissítenek.

(3) Az EBH és az ESMA a hozzájuk bejelentett szankciókról kizárólag az illetékes hatóságok közötti információcsere céljából központi adatbázisokat tart fenn, amelyekhez kizárólag az illetékes hatóságok férhetnek hozzá, és amelyet az illetékes hatóságok által szolgáltatott információk alapján frissítenek.

(4) Az EBH és az ESMA honlapokat tart fenn, amelyeken linkek található az egyes szanálási hatóságok, illetve az egyes illetékes hatóságok által a 112. cikk szerint nyilvánosságra hozott szankciókhoz, és amely feltünteti, hogy az egyes tagállamok milyen időtartamra hozzák nyilvánosságra a szankciókat.”.

2. cikk

A 98/26/EK irányelv módosítása

A 2. cikk c) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„c) „központi szerződő fél”: a 648/2012/EU rendelet 2. cikkének 1. pontjában meghatározott központi szerződő fél;”.

A 2. cikk f) pontjának helyébe a következő szöveg lép:

f) „résztvevő”: a 648/2012/EU rendelet 17. cikke alapján engedéllyel rendelkező intézmény, központi szerződő fél, elszámoló ügynök, klíringház, rendszerüzemeltető vagy egy központi szerződő fél klíringtagja;”.

3. cikk

A 2002/47/EK irányelv módosítása

A 2002/47/EK irányelv a következőképpen módosul:

Az 1. cikk (6) bekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

„(6) Ezen irányelv 4–7. cikke nem alkalmazandó pénzügyi biztosítéki megállapodások érvényesítésének korlátozására vagy értékpapírokból álló pénzügyi biztosítékról szóló megállapodások hatályának korlátozására, a 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv IV. címének V. vagy VI. fejezete vagy az (EU) [központi szerződő felek helyreállításáról és szanálásáról szóló] rendelet V. címének IV. fejezete értelmében megállapított pozíciólezáró nettósítási rendelkezésre vagy egymással szembeni elszámolásra vonatkozó megállapodásra, vagy bármilyen efféle, a tagállam jogában biztosított hasonló jogkörök értelmében a (2) bekezdés c) pontjának iv) alpontjában említett, legalább a 2014/59/EU irányelv IV. címének VII. fejezetében vagy az (EU) [központi szerződő felek helyreállításáról és szanálásáról szóló] rendelet V. címének V. fejezetében rögzített biztosítékokkal egyenértékű biztosítékokkal rendelkező szervezetek rendezett szanálásának előmozdítása érdekében meghatározott korlátozásokra.”.

A 9a. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„9a. cikk

A 2008/48/EK irányelv, a 2014/59/EU irányelv, és az (EU) [a központi szerződő felek helyreállításáról és szanálásáról szóló] rendelet

A jelen irányelv nem sérti a 2008/48/EK irányelvet, a 2014/59/EU irányelvet és az (EU) [a központi szerződő felek helyreállításáról és szanálásáról szóló] rendeletet.”.

4. cikk

A 2004/25/EK irányelv módosítása

A 4. cikk (5) bekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

„(5) A tagállamok biztosítják, hogy a 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv IV. címében vagy az (EU) [a központi szerződő felek helyreállításáról és szanálásáról szóló] rendelet V. címében meghatározott szanálási eszközök, hatáskörök és mechanizmusok igénybevétele esetén ezen irányelv 5. cikkének (1) bekezdése nem alkalmazandó.”.

5. cikk

A 2005/56/EK irányelv módosítása

A 3. cikk (4) bekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

„(4) A tagállamok biztosítják, hogy ezen irányelv ne legyen alkalmazandó az olyan társaságra vagy társaságokra, amelyek a 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv IV. címében vagy az (EU) [a központi szerződő felek helyreállításáról és szanálásáról szóló] rendelet V. címében meghatározott szanálási eszközök, hatáskörök és mechanizmusok alkalmazásának hatálya alá tartoznak.”.

6. cikk

A 2007/36/EK irányelv módosítása

A 2007/36/EU irányelv a következőképpen módosul:

a) az 1. cikk (4) bekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

„(4) A tagállamok biztosítják, hogy a 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv IV. címében vagy az (EU) [a központi szerződő felek helyreállításáról és szanálásáról szóló] rendelet V. címében meghatározott szanálási eszközök, hatáskörök és mechanizmusok igénybevétele esetén ezen irányelv nem alkalmazandó.”;

b) az 5. cikk (5) bekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

„(5) A tagállamok biztosítják, hogy a 2014/59/EU irányelv és az (EU) [a központi szerződő felek helyreállításáról és szanálásáról szóló] rendelet alkalmazásában a közgyűlés az érvényesen leadott szavazatok kétharmados többségével határozhasson vagy módosíthassa az alapszabályt annak előírása

tekintetében, hogy a tőkeemelésről döntő közgyűlést az e cikk (1) bekezdésében meghatározottnál rövidebb időn belül össze lehessen hívni – feltéve, hogy erre a közgyűlésre nem az összehívástól számított tíz naptári napon belül kerül sor, a 2014/59/EU irányelv 27. vagy 29. cikkében vagy az (EU) [a központi szerződő felek helyreállításáról és szanálásáról szóló] rendelet 19. cikkében foglalt feltételek teljesülnek, és a tőkeemelés a 2014/59/EU irányelv 32. és 33. cikkében vagy az (EU) [a központi szerződő felek helyreállításáról és szanálásáról szóló] rendelet 22. cikkében meghatározott szanálási feltételek teljesülésének elkerüléséhez szükséges.”.

7. cikk

A 2011/35/EU irányelv módosítása

Az 1. cikk (4) bekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

„(4) A tagállamok biztosítják, hogy ez az irányelv nem alkalmazandó az olyan társaságra vagy társaságokra, amelyek a 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv IV. címében vagy az (EU) [a központi szerződő felek helyreállításáról és szanálásáról szóló] rendelet V. címében meghatározott szanálási eszközök, hatáskörök és mechanizmusok alkalmazásának hatálya alá tartoznak.”.

8. cikk

A 2012/30/EU irányelv módosítása

Az 45. cikk (4) bekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

„(4) A tagállamok biztosítják, hogy a 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv IV. címében vagy az (EU) [a központi szerződő felek helyreállításáról és szanálásáról szóló] rendelet V. címében meghatározott szanálási eszközök, hatáskörök és mechanizmusok igénybevétele esetén ezen irányelv 10. cikke, 19. cikkének (1) bekezdése, 29. cikkének (1), (2) és (3) bekezdése, 31. cikke (2) bekezdésének első albekezdése, 33–36. cikke, valamint 40., 41., és 42. cikke nem alkalmazandó.”.

9. cikk

Átültetés

- (1) A tagállamok [a hatálybalépéstől számított 12 hónap elteltével]-ig elfogadják és kihirdetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek megfeleljenek. E rendelkezések szövegét haladéktalanul megküldik a Bizottság számára.

Ezeket a rendelkezéseket a tagállamok [az átültetés dátumától számított 6 hónap után]-tól/-től alkalmazzák.

- (2) Amikor a tagállamok elfogadják az (1) bekezdésben említett rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.
- (3) A tagállamok közlik a Bizottsággal és az EBH-val nemzeti joguk azon főbb rendelkezéseinek szövegét, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

10. cikk
Hatálybalépés

Ez az irányelv az Európai Unió Hivatalos Lapjában való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

Az 1. cikk 1. pontja, az 1. cikk 40. pontja, az 1. cikk 41. pontja, az 1. cikk 42. pontja, az 1. cikk 43. pontja, a 2., 3., 4., 5., 6., 7. és 8. cikk [az a nap, amikor a központi szerződő felek helyreállításáról és szanálásáról szóló rendelet hatályba lép]-án/-én lép hatályba.

11. cikk
Címzettek

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Brüsszelben, -án/-én.

Az Európai Parlament részéről
Az elnök

A Tanács részéről
Az elnök